

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6311207188
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6311207188.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcov: 1/ W. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., C. C. XXXX/X, O. Y., Y. Q., 2/ Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXX, O. - I., Y. Q. obidvaja žalobcovia právne zastúpení Advokátskou kanceláriou Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, a. s., so sídlom Städle 17, 9490 Vaduz, Lichtenštajnské kniežatstvo, ktorá poskytuje právne služby na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Boom & Smart Slovakia, so sídlom Dolná 370/6A, Banská Bystrica, IČO: 53 096 428, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 7C/105/2011 - 743 zo dňa 29. 10. 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti výroku I. rozsudku o d m i e t a .

II. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 7C/105/2011 - 743 zo dňa 29. 10. 2019 m e n í t a k, že žalobu žalobcov 1/, 2/ z a m i e t a .

III. Žalobcovia 1/, 2/ s ú p o v i n n í každý zvlášť zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur a žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Výrokom III. vyslovil, že súd priznáva žalovanej voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,86 % a výrokom IV. súd priznal žalovanej voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,62 % trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že návrhom zo dňa 05. 10. 2011 si žalobcovia 1/, 2/ voči žalovanej Slovenskej republike uplatnili nárok na náhradu škody a na zaplatenie nemajetkovej ujmy na tom právnom základe, že im rozhodnutím orgánov verejnej moci Slovenskej republiky bola spôsobená škoda. V návrhu žalobcovia uviedli, že na základe uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Úrad justičnej a kriminálnej polície, sp. zn. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004 zo dňa 19. 09. 2004 bolo voči nim vedené trestné stíhanie pre trestný čin pytlactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ Trestného zákona platného do 31. 12. 2005 a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona v znení účinnom do 31. 12. 2005, a to v štádiu pokusu. V priebehu tohto trestného stíhania boli

vzatí i do väzby. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podali sťažnosť priamo do zápisnice a v dôsledku podanej sťažnosti Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5TpO 104/04 zo dňa 19. 10. 2004 zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí do väzby a nariadil prepustenie žalobcov. Následne Okresná prokuratúra v Brezne podala na Okresný súd Brezno obžalobu na žalobcov. Okresný súd Brezno rozsudkom zo dňa 07. 02. 2008 oslobodil žalobcov spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že by sa žalobcovia dopustili trestných činov, ktoré im boli kladené za vinu. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, uznesením zo dňa 22. 05. 2008 zamietol odvolanie okresného prokurátora v Brezne. Na základe takto tvrdeného skutkového stavu žalobcovia tvrdili, že im bola rozhodnutím o väzbe a tiež samotným trestným stíhaním spôsobená škoda a rovnako nemajetková ujma. Žalobca 1/ vyčíslil majetkovú škodu vo výške 9.817,55 Eur a 190.200,- Kč, pričom majetková škoda pozostávala z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ úhradou trov advokátskej kancelárie Šmehlík Křivánek v Českej republike vo výške 61.950,- Kč plus 19 % DPH vo výške 11.770,50 Kč, teda celkom 73.720,50 Kč a trov právneho zastúpenia v trestnom konaní uhradených advokátskej kancelárii Gereg, Fischer, Gémeš v Banskej Bystrici vo výške 9.651,58 Eur a cestovných nákladov 104.842,- Kč, ďalej z nákladov spojených s odvozom zapožičaného vrtuľníka Robinson R44 vo výške 11.638,- Kč a finančnej hotovosti spotrebovanej v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur. Celkom uplatnená majetková škoda žalobcom 1/ predstavovala 9.817,55 Eur a 190.200,- Kč. Majetková škoda u žalobcu 2/ predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.252,85 Eur, ďalej náhradu cestovných nákladov vo výške 95.805,- Kč, financií spotrebovaných v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 60,75 Eur. Celkovo si žalobca 2/ voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3.811,51 Eur a 95.805,- Kč. Žalobca 1/ neskôr svoj nárok na náhradu škody dňa 25. 09. 2012 upravil a znížil zo sumy 9.651,58 Eur na sumu 4.852,92 Eur. Žalobca 2/ upravil svoj nárok v časti, v ktorej požadoval náhradu právneho zastúpenia zo sumy 3.252,85 Eur na sumu 2.970,95 Eur.

3. Súd v tejto časti konanie zastavil z dôvodu späťvzatia, a to uznesením zo dňa 24. 10. 2020, ktorým zastavil konanie v prípade žalobcu 1/ o zaplatenie majetkovej sumy v sume 4.798,63 Eur a 73.720 Kč a o návrhu žalobcu 2/ o náhrade majetkovej škody 281,90 Eur. Súd prvej inštancie v ďalšom obsahu odôvodnenia uviedol, že vo veci už rozhodol rozsudkom zo dňa 12. 12. 2013, kedy nepriznal žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu, ale uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 4.008,43 Eur, a to ako náhradu škody, a žalobcovi 2/ sumu 2.674,30 Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobu zamietol v časti i o celom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V dôsledku podaného odvolania oboch žalobcov i žalovanej vo veci rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 14Co/316/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia vyslovil odvolací súd i právny názor, že v priebehu konania žalobcovia poukazovali na to, že nárok si uplatnili v zmysle § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z. z. a aj podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd sa vyslovil i k otázke premlčania, keď uviedol, že by sa nejavilo, že daný nárok by premlčaný bol, nakoľko bol uplatnený v 3-ročnej premlčacej lehote podľa § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj ďalší nárok podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. K otázke nákladov žalobcov v súvislosti s ich návratom naspäť na územie Y. P. odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie bude musieť zväžiť, či niektoré, avšak len nevyhnutné, náklady s ich návrhom na územie Y. O. by boli dôvodné, pričom uvedené musí súd prvej inštancie vyhodnotiť s určením rozsahu náhrady. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, tu odvolací súd v súvislosti s prepismi odposluchov telekomunikačnej prevádzky žalobcu 1/. uviedol a poukázal na to, že Civilný sporový poriadok platný od 01. 07. 2016 už v čl. 16 ods. 2 upravuje limity použiteľnosti dôkazov v civilnom procese v rámci základných princípov, v súlade s ktorými je potrebné vykladať všetky zákonné ustanovenia. Podľa názoru odvolacieho súdu však z obsahu spisu súdu prvej inštancie nevyplývalo, akým spôsobom súd oboznámil účastníkov s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky. Uvádzanie výňatkov zo vzájomných rozhovorov totiž nepovažoval súd za potrebné, pretože žalobcovia 1/, 2/ tento obsah záznamov mali poznať. Takýto postup súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažoval za súladný ani v tom čase s platným Občianskym súdnym poriadkom, pretože ale súd takýto dôkaz v rámci občianskeho súdneho konania chcel použiť, tak do zápisnice mal oboznámiť podstatný obsah týchto prednesov, na ktorých chcel založiť svoje rozhodnutie, aby tak nielen súd, ale aj účastníci konania mali možnosť vedieť, o ktoré časti prepisov z telekomunikačnej prevádzky založil svoje úvahy súd prvej inštancie k osobám žalobcov 1/, 2/. Súčasne sa mal však súd zaoberať aj obranou žalobcov, v ktorej poukazovali na písomné doklady, ktorými preukazovali svoju bezúhonnosť v rámci doterajšieho spôsobu života. Po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré predvolal sporové strany a ich právnych zástupcov a v ďalšom

konaní vykonal dokazovanie oboznamovaním, resp. čítaním z prepisov záznamu telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, a to doslovným prečítaním obsahu záznamov v priebehu nariadeného pojednávania. Rovnako súd prihliadol na návrh žalobcov 1/, 2/, aby súd ako dôkaz vypočul svedkov navrhnutých žalobcami. Keďže títo svedkovia požiadali, aby súd zabezpečil ich výpoveď prostredníctvom dožiadaného súdu na území O. P., konajúci súd tak učinil a prostredníctvom dožiadaného súdu vypočul ku konkrétnym otázkam svedkov B.. O. C., O. Z., O. C., M.. Z. Z.. V ďalšom obsahu odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že po zrušení a vrátení veci sa pri rozhodovaní riadil vysloveným právnym názorom krajského súdu, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody aj z titulu uznesenia o začatí trestného stíhania a že tento nárok žalobcov 1/, 2/ premĺčaný nie je. Potom okresný súd rozhodoval o rozsahu náhrady škody, ktorú si žalobcovia 1/, 2/ uplatnili. Celkovo uplatnená majetková škoda žalobcom 1/ predstavovala sumu 9.817,55 Eur a 190.200,- Kč, majetková škoda žalobcu 2/ predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia 3.252,85 Eur, náhradu cestovných nákladov vo výške 95.805,- Kč, financie spotrebované v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 60,75 Eur. Žalobca 1/, tak ako bolo uvedené vyššie, svoj uplatnený nárok dňa 25. 09. 2012 upravil a znížil zo sumy 9.651,58 na požadovanú náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 4.952,92 Eur a žalobca 2/ tento nárok na náhradu trov právneho zastúpenia zo sumy 3.252,85 Eur znížil na sumu 2.970,95 Eur. Pokiaľ ide o náhradu majetkovej škody u žalobcu 1/ za nároky uplatnené titulom náhrady škody, súd akceptoval i pripomienky a námietky žalovanej a priznal žalobcovi 1/ náhradu majetkovej škody pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia, tak ako vyplývajú z trestného spisu, celkom vo výške 890,27 Eur. Písomné podanie, kde si žalobca 1/ uplatnil náhradu trov, nie je úkonom právnej služby, preto mu súd náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon nepriznal. Za odročené hlavné pojednávanie bez prejednávania veci dňa 24. 05. 2007 súd priznal 1/4 úkonu. Súd priznal žalobcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia za hlavné pojednávanie dňa 19. 07. 2007 78,86 Eur, dňa 07. 02. 2008 za účasť na hlavnom pojednávaní 42,17 Eur, vyjadrenie k odvolaniu 15. 04.2008 42,17 Eur, účasť na verejnom zasadnutí dňa 22. 05. 2008 42,17 Eur. Teda spolu priznal súd aj vzhľadom na námietku žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca 1/ nepreukázal rozsah uplatnenej náhrady škody vyplývajúci z trov právneho zastúpenia, celkovo sumu 890,27 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, tak ako tieto vyplývali z trestného spisu. Žalobca 1/ si uplatnil aj náhradu majetkovej ujmy, resp. škody, pozostávajúcu z náhrady cestovných nákladov vo výške 104.842,- Kč, ktorú si žalobca 1/ uplatnil ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla odvozom osobných vecí zo M. dňa 22. 09. 2004, auto Mercedes Benz, 15. 10. 2004 za osobný automobil VW Passat, pričom sa jedná o návštevu pána Z., konateľa spoločnosti Welstam s. r. o., ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom a nachádzal sa vo väzbe. Súd uviedol, že väzba žalobcov bola skončená dňom 19. 10. 2004 a všetky nároky, ktoré si uplatnili žalobcovia z titulu majetkovej zodpovednosti žalovanej za vznik škody po tomto dátume súd žalobcom nepriznal, pretože tieto mali vzniknúť žalobcom potom, ako boli z väzby prepustení. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňoval nárok na zaplatenie cestovných nákladov z titulu odvozu jeho osobných vecí zo O. dňa 22. 09. 2004, súd konštatoval, že tieto veci by si žalobca bol odviezol zo A. pri návrate zo A. na územie Y. O. (po prepustení z väzby). Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu návštevy pána Z., konateľa spoločnosti Welstam, ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom, súd dospel k záveru, že v tomto prípade by bol aktívne legitimovaným na uplatnenie škody ten, ktorému škoda vznikla a v danom prípade by tom bol pán Z., konateľ spoločnosti, resp. spoločnosť Welstam a nie sám žalobca 1/. Teda žalobca 1/ nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku na uplatnenie škody, preto mu súd z tohto titulu takto uplatnený nárok na náhradu škody nepriznal. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu cestovných nákladov pri odvoze z väzby dňa 19. 10. 2004, súd tento nárok žalobcovi nepriznal, pretože ako už súd konštatoval pri uplatnenom nároku žalobcu na úhradu cestovných nákladov, žalobca 1/ by zo A. po tom, ako sa na A. zúčastnil legálnej poľovačky, bol odišiel autom a nebolo potrebné, aby auto išlo zo A. dvakrát, raz s osobnými vecami žalobcu 1/ a raz so samotným žalobcom 1/. Súd takto uplatnený nárok na náhradu škody nepovažuje za dôvodný, preto tento nárok žalobcovi 1/ z tohto dôvodu nepriznal. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil náhradu nákladov spojených s odvezením zapožičaného vrtuľníka Robinson R4, ktoré mu vznikli z dôvodu zatknutia žalobcu 1/ vo výške 11.638,- Kč, súd konštatoval, že pokiaľ žalobca prišiel na územie A. E. vrtuľníkom Robinson R4, predpokladal zrejme, že vrtuľníkom sa dostane aj naspäť na územie Y. XXX,XX, resp. že vrtuľník, keďže ho mal žalobca 1/ zapožičaný, bude musieť vrátiť, a to na územie Y. N., teda predpokladal spätný let z územia A. republiky na územie Y. O., preto súd takto uplatnený nárok na náhradu škody žalobcovi nepriznal. Tieto náklady súd nepovažoval za náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu peňazí minutých v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur, teda 5.000,- Sk, súd je toho názoru, že tieto náklady by pri spôsobe života žalobcu 1/ boli žalobcovi vznikli na slobode v oveľa vyššom

rozsahu, preto nepovažoval peniaze minuté žalobcom v ústave na výkon väzby v rozsahu 165,97 Eur za peniaze minuté v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože svoje životné náklady na slobode by bol žalobca hradil zo svojho aj na slobode a zrejme vo väčšom rozsahu, ako v sume 165,97 Eur. Pokiaľ sa jedná o nárok na náhradu majetkovej škody žalobcu 2/ v časti náhrady nákladov trov konania, súd rovnako vychádzal z trestného spisu vzhľadom na námietku žalovanej, že trovy, ktoré si žalobca 2/ žiadal priznať, nepreukázal a nevyplývajú z trestného spisu. Pokiaľ žalobca 2/ tvrdil, že ich uhradil advokáti, dôkaz o tom súdu nepredložil, teda súd priznal žalobcovi 2/ náhradu majetkovej škody spočívajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia v sume tak, ako u žalobcu 1/, teda 890,27 Eur. Žalobca 2/ požadovanú náhradu cestovných nákladov advokátov v sume 137,12 Eur a náhradu za stratu času v sume 159,53 Eur zrozumiteľne pre súd neodôvodnil, pretože odkaz na písm. 3 pod čiarou na strane 200 nepredstavoval pre súd úkon žalobcu, ktorým by vysvetlil rozsah takto požadovanej náhrady škody. V zostávajúcej časti nárokovanej majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia súd návrh žalobcu 2/ zamietol. Súd prvej inštancie sa vysporiadal i s vyjadrením Advokátskej kancelária Gereg - Messingerová na č. I. 534 spisu, ktoré má potvrdzovať skutočnosť o úhrade trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby uplatnených žalobcami v tomto konaní. Súd nepovažoval toto vyjadrenie za dôkaz o úhrade trov; je to vyjadrenie zástupcu, ktorý, podľa názoru súdu, aj pri tomto vyjadrení zastupuje svojich bývalých klientov a súd práve preto, že vyúčtované úkony nekorešponujú s obsahom trestného spisu a počet porád s klientmi vyúčtovaný vo faktúrach nezodpovedá úkonom v trestnom konaní vykonaných, tento dôkaz ako dôkaz o úhrade právnych služieb neakceptoval. Bolo na žalobcoch, aby si zachovali doklady o úhrade právnych služieb, pokiaľ sa chceli domáhať náhrady škody. V zostávajúcej časti nárok žalobcu 2/ na náhradu majetkovej škody z titulu náhrady trov právneho zastúpenia súd zamietol. Okrem náhrady trov právneho zastúpenia si žalobca 2/ uplatnil z titulu náhrady škody i cestovné náklady vo výške 95.805,- Kč, ktoré majú predstavovať náhradu nákladov v súvislosti s odvozom osobných vecí žalobcu 2/ zo A., odvozom osobného vozidla zo A., návštevy rodiny v ústave na výkon väzby a odvoz z väzby. Súd prvej inštancie uviedol, že k odôvodneniu tejto časti platí záver, ktorý konštatoval pri žalobcovi 1/. Odvoz osobných vecí zo A. a odvoz z väzby predstavuje jednu a tú istú skutočnosť, a to návrat žalobcu 2/ späť do vlasti, do Y. E.. Tento návrat bez ohľadu na väzbu by sa realizoval jednou cestou, určite by si žalobca 2/ nebol najskôr dal odviezť osobné veci a potom by odišiel z územia Slovenskej republiky na územie Y. P., tieto náklady podľa názoru súdu nesúvisia s nezákonným rozhodnutím, pretože tak či tak by sa bol žalobca vrátil z územia A. na územie Y. U.. Obdobne odôvodnil zamietnutie nároku na náhradu majetkovej škody žalobcu 2/ ako pri žalobcovi 1/, a preto súd z dôvodu nepreukázania vo zvyšku nároku na náhradu majetkovej škody nárok žalobcu zamietol.

4. Pokiaľ si žalobcovia 1/, 2/ uplatňovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33.200,- Eur, súd tento nárok žalobcom v celom rozsahu nepriznal a návrh žalobcov 1/, 2/ v tejto časti zamietol. Pre spôsob a rozsah náhrady škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je rozhodujúce ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcovia 1/, 2/ si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy konštatujúc v žalobnom návrhu, že pokiaľ nebolo voči nim vznesené obvinenie v predmetnej veci, viedli riadny a bezúhonný život tak v súkromí, ako aj pri podnikaní a celé trestné konanie vedené proti nim, ako aj ich vzatie do väzby, spôsobilo im značnú ujmu, ktorá sa prejavila v ich súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení, pričom žalobcovia uvádzali, že boli váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností a ich zobrať do väzby malo veľmi negatívny vplyv na ich postavenie a otriaslo to ich dobrou povestou, čo malo v konečnom dôsledku za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov, ako aj značného podielu existujúcich a potenciálnych klientov. Žalobca 2/ sa na pojednávaní dňa 21. 06. 2012 vyjadril, že bol v pracovnom pomere v spoločnosti Kočí a. s. a nikdy nebol podnikateľom. Teda pokiaľ právny zástupca žalobcov uvádza, že bol žalobca 2/ váženým podnikateľom, ale pritom sám žalobca 2/ v priebehu konania uviedol, že bol a aj je v riadnom pracovnom pomere, toto jeho tvrdenie, že bol podnikateľom s rozsiahlou klientelou sa ukázalo ako nepravdivé. Pokiaľ žalobca 1/ uvádzal, že bol váženým podnikateľom s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností, túto skutočnosť súdu nepreukázal. Žalobca 1/ súdu preukázal, že bol jediným spoločníkom v spoločnosti Welstam, s. r. o., Klatovy a Klatovské reality, s. r. o. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti Welstam, s. r. o., súd zistil, že išlo o spoločnosť, kde jediným spoločníkom bol žalobca 1/, pričom išlo o spoločnosť, ktorá nevykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť. Rovnako tak u spoločnosti Klatovské reality, s. r. o., súd zistil, že ide o spoločnosť s jediným spoločníkom, ktorým bol ku dňu vzatia žalobcov do väzby žalobca 1/. Rovnako z výpisu z obchodného registra, nachádzajúceho sa na č. I. 258, nevyplýva, žeby išlo o spoločnosť, ktorá vykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť. Žalobcovia 1/, 2/ tiež preukazovali, že im vznikla škoda v ich súkromnej sfére a utrpeli ujmu ich rodinní príslušníci medializáciou prípadu vznesenia obvinenia a vzatia do väzby v médiách, v periodikách

a časopisoch v Y. aj na A.. Za tým účelom predložili súdu výstrižky z periodík, časopisov a novín, v ktorých novinári a jednotliví autori príspevkov informovali svojím spôsobom verejnosť o tom, že na území A. E. bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcom 1/, 2/, a že títo boli vzatí do väzby. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na spôsob začatia trestného stíhania na základe prepisov záznamov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Tento prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky nebolo možné použiť ako dôkaz o plánovaní trestnej činnosti žalobcov 1/, 2/ na území A. Q. v trestnom konaní vedenom slovenskými súdmi, pretože tieto záznamy boli vykonané podľa trestného poriadku Y. W.. Aby súd preveril a zistil opodstatnenosť tejto námietky žalovanej, ktorou namietala nedôvodnosť návrhu žalobcov a skutočnosť, že žalobcovia si väzbu ako aj trestné stíhanie privodili, zavinili sami, súd sa oboznámil sa s prepisom záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý bol doručený Generálnej prokuratúre SR a nachádza sa v pripojenom trestnom spise. Ako vyplynulo z výpovede spoluobvineného B. A., ktorý sprevádzal žalobcu 1/ v apríli 2004 do lesa v Y. K. za účelom, podľa obžaloby, ulovenia tetra, podľa žalobcu 1/ za účelom odfotoграфovania tetra hlucháňa, rozhovor medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ (na strane 20 trestného spisu) dňa 25. 04. 2004 je dôkazom o tom, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ zhovárali o budúcej ceste žalobcu 1/ na Slovensko a o potrebe vybaviť sa na túto cestu eurami a mäsom pre osobu, ktorá mala očakávať žalobcu 2/ na A.. Na strane 22 a 23 trestného spisu je zrejme, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárali o love vtáka aj o tom, že obvykle dával žalobca 2/ osobe, ktorá ho sprevádzala na love 700,- Eur, pretože tak to bolo dohodnuté, pričom hodnotia aj takto dojednanú cenu za poriadneho kohúta (dokonca sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárajú o preparácii uloveného vtáka, aj o tom, akým spôsobom je možné ho priviesť na územie Y. X/., pričom žalobca 2/ dáva príkaz žalobcovi 1/, akým spôsobom je možné uschovať uloveného vtáka, ktorého potom hneď, ako ho privezie, dajú na spracovanie, ktorý má byť spracovaný podobne, ako ten, ktorého má žalobca 2/). Je zrejme, že žalobca 1/ a žalobca 2/ sa dohovárajú i o tom, akým spôsobom má použiť žalobca 1/ zbraň, že je možné streliť len jedenkrát, viac to žalobca 1/ ani nestihne. Z obsahu telekomunikačnej prevádzky je zrejme a súd k tomuto poznaniu došiel podrobným oboznámením sa s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, že žalobcovia 1/, 2/ skutočne plánovali na území A. A. činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti sú práve tieto prepisy telekomunikačného záznamu z prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ a tiež obsah zápisnice z domovej prehliadky u B. A. a obsah jeho výpovede pri zadržaní. Okrem týchto skutočností súd si z týchto záznamov vytvoril aj obraz o osobných postojoch žalobcov 1/, 2/ k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a k ich postojom k normám upravujúcim ochranu prírody, živočíchov a rastlín. Súd prvej inštancie v súlade s Civilným sporovým poriadkom v priebehu pojednávania prečítal doslovne prepis záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu, ktorý používal žalobca 1/ v súlade s ust. § 204 Civilného sporového poriadku, keďže išlo o listinný dôkaz. Súd prvej inštancie poukázal na čl. 16 ods. 2. Civilného sporového poriadku vyplýva a čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku a z takto vykonaného dôkazu súd konštatoval, že žalobcovia vedeli, že chcú uloviť na A. chráneného živočícha tetra hlucháňa. Obsah komunikácie žalobcov, spôsob vyjadrovania svedčí nielen o neochote chrániť vzácneho živočícha, ale ho pre vlastné potešenie zbaviť života, a to napriek tomu, že je to živočích vzácny, a preto chránený. Teda súd pri svojom rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcov 1/, 2/ vychádzal z tohto dôkazu a náhradu žalobcom 1/, 2/ nepriznal, pretože bol toho názoru, že žalobcovia si väzbu zavinili sami, keď žalobcovia 1/, 2/ skutočne plánovali na A. činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o vznesení obvinenia, aj v uznesení o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti je práve záznam z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Pri použití a procesnom akceptovaní tohto dôkazu súd dospel k záveru, že právo žalobcov v danom prípade nie je silnejšie ako právo orgánov A. R. chrániť konkrétne záujmy a hodnoty, medzi inými aj životy živočíchov, ktorým konaním človeka hrozí vyhynutie. Aj keď okresný súd nie je toho názoru, že v konkrétnom prípade je použitie záznamu z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/ nezákonné, pretože nie je toho názoru, že tento dôkaz bol získaný v rozpore so zákonom (príslušný súd k odposluchu dal súhlas), akceptujúc názor Krajského súdu v Banskej Bystrici, potom tento dôkaz použil v súlade s čl. 16 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keď mal zato, že vykonanie tohto dôkazu je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď právo verejných orgánov Slovenskej republiky v konkrétnom prípade je silnejšie ako právo žalobcov 1/, 2/, na ktoré sa odvolávajú pri namietaní použiteľnosti tohto dôkazu v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ sa teda týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si obaja žalobcovia uplatňovali od A. N. vo výške 33.200,- Eur, túto súd prvej inštancie nepriznal a žalobu v tomto rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, vyhodnotiac procesný úspech sporových strán.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote, dňa 08. 11. 2019, odvolanie žalovaná, pričom odvolaním napadla rozsudok v jeho treťom a štvrtom výroku. Konštatovala, že súd žalobcom 1/, 2/ priznal každému 890,27 Eur titulom trov právneho zastúpenia vyplývajúcich z trestného spisu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia si väzbu zavinili sami, čo bola podstatná námietka žalovanej. Žalovaná sa s uvedením plne stotožňuje, avšak nerozumie, prečo súd prvej inštancie toto zavinenie neaplikoval na celé trestné konania, resp. aj na uznesenie o vznesení obvinenia, keď z tohto titulu súd prvej inštancie priznal žalobcom nárok na náhradu majetkovej škody. Potom je potrebné si uvedomiť, že predmetné odposluchy boli v prvom rade podkladom pre samotné začatie trestného stíhania, teda vznesenie obvinenia žalobcom, nielen pre ich vzatie do väzby. Táto skutočnosť vyvracia existenciu nároku na náhradu škody vo vzťahu k akémukoľvek titulu, teda nielen vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu o vzatí žalobcov do väzby zo dňa 21. 09. 2004, ale aj vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia. Nepochybne teda možno konštatovať, že ak si väzbu žalobcovia zavinili sami, čo súd prvej inštancie jednoznačne konštatoval, zavinili si i celé trestné stíhanie, nakoľko na základe samotných prepisov bolo voči žalobcom dňa 19. 09. 2004 vznesené obvinenie. Ak aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom nárok na náhradu majetkovej škody v podobe trov obhajoby za úkony vyplývajúce z trestného spisu patrí, bolo jeho úlohou dôsledne rozlíšiť, ktoré preukázané úkony obhajoby súviseli s trestným stíhaním ako takým, a ktoré súviseli väzbou. Otázka príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody je totiž jednou z troch podmienok, ktoré musí byť pre priznanie nároku na náhradu škody splnená. Súd prvej inštancie konštatoval, že väzbu si žalobcovia zavinili sami, čo vylučuje priznanie nároku na náhradu škody v súvislosti s úkonmi, ktoré bezprostredne súviseli s väzbou - napr. verejné zasadnutie pri rozhodovaní o väzbe. Súd prvej inštancie však takúto úvahu neurobil, teda sa nezaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia a jednotlivými úkonmi obhajoby, za ktoré náhradu žalobcom priznával. K samotnej sume za jednotlivé súdom priznané úkony právnej služby žalovaná uviedla, že ani túto nepovažuje za správnu. Žalovaná namietala, že za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 by vo veci žalobcov prináležal obhajcovi nárok na základnú sadzbu tarifnej odmeny vo výške 64,50 Eur (nie 64,73 Eur). Zároveň sa súd prvej inštancie celkom zjavne vôbec nezaoberal námietkou žalovanej ohľadom potreby zohľadniť § 17 ods. 2 vyhlášky č. 163/2002 a potreby zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny o 20 % z dôvodu spoločného zastupovania v súvislosti s úkonmi uskutočnenými v roku 2004. Súd prvej inštancie pritom v napadnutom rozsudku priznal žalobcom za celkom 9 úkonov vykonaných v roku 2004 sumy neznižené o 20 %, čím došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces, keď sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovanej. K nároku na náhradu majetkovej ujmy v podobe trov obhajoby právny zástupca žalobcov nepredložil žiadne ďalšie doklady, ktoré by preukazovali úhradu trov obhajoby nad rámec pôvodne predložených dokladov - žalobca 1/ predložil ústrižok poštovej poukážky a príjmový pokladničný doklad zo dňa 21. 09. 2004, žalobca 2/ predložil ústrižok poštovej poukážky zo dňa 08. 10. 2004, dvakrát ústrižok poštovej poukážky zo dňa 22. 09. 2004 a 11. 10. 2004, príjmový pokladničný doklad zo dňa 08. 10. 2004 a nedatovaný príjmový pokladničný doklad. Taktiež doložil iba vyjadrenie Advokátskej kancelárie Gereg & Messingerová, s. r. o., že skutočne došlo k úhrade trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby. Tento dôkaz však súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedostatočný. Žalovaná konštatuje, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal ňou namietanými argumentmi ohľadom nedostatočného preukázania úhrady trov obhajoby, teda majetkovej škody žalobcami, ktoré boli žalovanou formulované už v odvolaní zo dňa 07. 01. 2004. Príjmový pokladničný doklad č. 146509 zo dňa 21. 09. 2004 nemožno vyhodnotiť ako doklad preukazujúci vznik majetkovej škody na strane žalobcu, ktorá by mala spočívať v trovách obhajoby. Naopak z tohto dokladu je podľa názoru žalovanej zrejmé, že vôbec nesúvisí s úhradou trov obhajoby a navyše ide o úhradu osobou, ktorá je odlišná od žalobcu 1/, teda nepreukazuje úbytok majetku na strane žalobcu 1/. Ústrižok poštovej poukážky zo dňa 22. 09. 2004 z tohto dôkazu vyplýva akurát skutočnosť, že advokátska kancelária ako odosielateľ odoslala žalobcovi 1/ ako adresátovi sumu 5.000,- Sk. Ani z uvedeného nebolo možné dospieť k záveru o preukázaní vzniku škody na strane žalobcu. Rovnako tak príjmový pokladničný doklad predložený žalobcom 2/ zo dňa 08. 10. 2004, uvedený nie je označený ani číslom, ani podpisom schvaľujúceho a nemôže byť dokladom vhodným preukázania vzniku majetkovej škody. Pokiaľ žalobca 2/ predložil trikrát ústrižok poštovej poukážky zo dňa 22. 09. 2004, 08. 10. 2004 a 11. 10. 2004, z týchto vyplýva akurát skutočnosť, že advokátska kancelária, resp. Z. Z. - syn žalobcu 2/ ako odosielatelia odoslali žalobcovi 2/ ako adresátovi sumy trikrát po 5.000,- Sk, ani z uvedeného nebolo možné dospieť k záveru o preukázaní vzniku škody na strane žalobcu 2/. Žalovaná je tak toho názoru, že úhrada trov obhajoby nebola riadne a dostatočne, resp. vôbec preukázaná a nebolo možné žalobcom priznať nárok na náhradu majetkovej škody. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu aj vo

zvyšku zamietol, alternatívne v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/, 2/ prostredníctvom spoločného právneho zástupcu. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli vo všetkých jeho výrokoch a domáhali sa zmeny rozsudku súdu prvej inštancie, alternatívne zrušenia všetkých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie. Pokiaľ sa týka nepriznania časti náhrady majetkovej škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby, žalobcovia sa nestotožňujú s odôvodnením súdu prvej inštancie. Podľa ich názoru vynaložené trovy obhajoby viac než dostatočne preukázali, pričom prevažná časť z im poskytnutých právnych služieb obhajoby vyplýva aj priamo z obsahu trestného konania. Taktiež JUDr. Ján Gereg vo vyhlásení zo dňa 19. 06. 2018 výslovne uviedol, že predmetné faktúry boli z jeho kancelárie vystavené, boli následne uhradené v plnej výške a aj riadne evidované v účtovníctve jeho advokátskej kancelárie. Od ukončenia predmetnej obhajoby v máji 2008 žalobcov advokátska kancelária, v ktorej pôsobil JUDr. Ján Gereg, v tomto ani v žiadnom inom konaní žalobcov nezastupovala a ani im neposkytovala žiadne iné právne služby. Nie je preto možné konštatovať, že svoje písomné vyhlásenie vykonal ako ich právny zástupca. Nie je dôvod, pre ktorý by mal súd prvej inštancie neprijíť písomné prehlásenie JUDr. Jána Gerega ako dôkaz o úhrade predmetných faktúr, ak nechce bez akýchkoľvek dôkazov obviníť jedného z najdlhšie pôsobiacich obhajcov na území A. A. z konania, ktoré by zrejme mohlo naplniť znaky skutkovej podstaty niektorého z trestných činov podľa osobitnej časti platného trestného zákona. Súd prvej inštancie bez riadneho odôvodnenia nepriznal náhradu trov obhajoby za úkony právnej služby uvedené v písomnom podaní zo dňa 21. 09. 2012 u žalobcu 1/ pod poradovým číslom 6., 8. a u žalobcu 2/ pod. poradovým číslom 6., 15., 19., 20., 21., 22. a 24., napriek tom, že ich vykonanie vyplýva z obsahu trestného spisu, tak z časti týkajúcej sa prípravného konania, ako aj z konania pred súdom. Pri hodnotení niektorých z týchto úkonov právnej služby je potrebné postupovať aj s ohľadom na § 16 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 163/2002. V časti nepriznania úkonov právnej služby súdom prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia považujú žalobcovia 1/, 2/ napádané rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP. Majú za to, že z nimi predložených dokladov vyplýva a je nepochybné, že suma, ktorú reálne uhradili obhajcom v trestnom konaní, je podstatne vyššia ako výška náhrady, ktorú si mohli uplatniť v predmetnom konaní. Pokiaľ sa týka nepriznania zostávajúcej časti náhrady majetkovej škody, súd prvej inštancie túto náhradu nepriznal. Vzhľadom na odstup času nie je možné uplatnenú náhradu trov pôvodného konania v časti náhrady cestovných nákladov a náhrady straty času advokátov dokladovať inak ako predloženými faktúrami č. 2004/100, č. 2004/092, i keď táto vzhľadom na početnosť ďalších úkonov právnej služby vykonaných mimo sídla kancelárie obhajcov by bola podstatne vyššia. Žalobcovia sú však presvedčení, že i toto zdokladovanie je možné pokladať za dostatočné. Pokiaľ sa týka nároku žalobcu 1/ titulom náhrady majetkovej škody pozostávajúcej z cestovných nákladov v celkovej výške 104.842,- Kčs, žalobcovia konštatujú, že v tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia súd len zopakoval svoj právny názor z predchádzajúceho zrušeného rozsudku zo dňa 12. 12. 2013, pričom sa opätovne žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcov. V tejto časti považujú napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Pokiaľ súd nepriznal náklad v súvislosti s návštevou pána Z., konateľa spoločnosti Welstam, s. r. o., vo väzbe, aktívne legitimovaným je žalobca 1/ a nie pán H., nakoľko škoda vznikla žalobcovi, ktorý túto cestu v konečnom hľadisku spoločnosti Welstam, s. r. o., uhradil (viď. faktúry predložené na pojednávaní dňa 21. 11. 2013). Pokiaľ sa týka odvozu osobných vecí žalobcu 1/ po jeho vzatí do väzby a odvoz žalobcu 1/ po prepustení z väzby, argumentácia prvoinštančného súdu je nesprávna, nakoľko žalobca 1/ prišiel na územie SR na legálnu poľovačku na zapožičanom vrtuľníku, ktorým sa mal vrátiť aj domov, pričom tento vrtuľník bol povinný vrátiť do určitého termínu prenajímateľovi, čo bolo skôr, ako bol žalobca 1/ prepustený z väzby. Z tohto dôvodu po prepustení z väzby si musel žalobca 1/ zabezpečiť auto a šoféra, ktorý po neho prišiel do K. K. a odviezol ho domov. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že tento náklad by žalobcovi 1/ nebol vznikol, keby nebol vzatý do väzby. Rovnako po vzatí do väzby musel žalobca 1/ zabezpečiť auto a šoféra na odvoz jeho osobných vecí, nakoľko nemohol vedieť ako dlho bude vo väzbe a niektoré z týchto vecí boli potrebné aj pre ďalšie riadne fungovanie jeho spoločností, resp. pre život jeho rodiny. Za nesprávne žalobcovia považujú i nepriznanie náhrady nákladov spojených s odvezením zapožičaného vrtuľníka, ktoré vznikli žalobcovi 1/ z dôvodu jeho väzby. Podstatnou skutočnosťou, ktorú súd prvej inštancie ani pri svojom opätovnom rozhodovaní vôbec neskúmal, je, že uvedená náhrada neobsahuje bežné náklady spojené s cestou späť na územie O.P., ale obsahuje výlučne ďalšie náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ z dôvodu jeho väzby, nakoľko nemohol zapožičaný vrtuľník odpilotovať späť na územie Y.

P. a vrátiť ho v dohodnutom termíne jeho majiteľovi. Pokiaľ sa týka žalobcu 2/, keď súd prvej inštancie nepriznal náhradu cestovných nákladov v celkovej výške 95.805,- Kčs, i v tomto prípade súd len zopakoval svoj právny názor z predchádzajúceho zrušeného rozsudku, pričom sa opätovne žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcov. Preto žalobcovia v tejto časti považujú napádané rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. I v prípade návštev rodinných príslušníkov vo väzbe je aktívne legitimovaným žalobca 2/ a nie rodinní príslušníci, nakoľko škoda vznikla žalobcovi 2/, ktorý túto cestu v konečnom hľadisku uhradil. Odvoz osobných vecí žalobcu 2/ a odvoz osobného motorového vozidla žalobcu 2/ zo A. po jeho vzatí do väzby a odvoz žalobcu 2/ po prepustení z väzby podmieňuje tá skutočnosť, že počas jeho pobytu bol nezákonne zobratý do väzby, pričom nemohol ani tušiť, ako dlho v nej zostane. Z tohto dôvodu zabezpečil najskôr odvoz svojich osobných vecí, nakoľko niektoré z týchto vecí boli potrebné aj pre ďalšie riadne fungovanie firmy v ktorej pracoval a pre život jeho rodiny. Zároveň na prenajatej chate zostali osobné veci žalobcov, ktoré polícia nezabavila a tieto na krátky čas prichýlili ostatní poľovníci prítomní na chate, avšak vzhľadom na neurčitost' dĺžky trvania obmedzenia osobnej slobody bolo potrebné zabezpečiť ich odvoz domov. Všetky tieto náklady teda zjavne vznikli z dôvodu nezákonného trestného stíhania a vzatia do väzby a následného vývoja tohto väzobného stavu. Taktiež sa žalobcovia nestotožnili ani s názorom súdu prvej inštancie vo veci nepriznania náhrady peňazí minutých v ústave na výkon väzby. V dôsledku nezákonnej väzby boli žalobcovia prinútení minúť finančné prostriedky na úplne iné účely, než by to za iných okolností urobili. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/148/2015, ktorý uviedol, že nemožno za situácie preukázania vynaloženia výdavkov žalobcom v čase výkonu väzby a v bezprostrednej súvislosti s pobytom v nej hypoteticky uvažovať o tom, či by tieto výdavky vynaložil žalobca na slobode. Týmto spôsobom by sa žalovaný v podstate zbavil svojej objektívnej zodpovednosti za škodu. Pokiaľ sa týka nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy, so záverom súdu prvej inštancie v tejto otázke sa žalobcovia nestotožnili predovšetkým z dôvodov, že použitie záznamov telefonických rozhovorov vykonaných OČTK Y. republiky nie je prípustným dôkazom v predmetnom konaní; z dôvodu nesprávneho výkladu obsahu a použitie čl. 16 ods. 2 a čl. 3 ods. 1 Civilného správneho poriadku, a rovnako aj ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 655/2004 Z. z. v znení platnom v čase spôsobenia nám ujmy; z dôvodu že konajúci súd nerešpektoval rozhodnutia v trestnom konaní; a v neposlednom rade z dôvodu, že ujma žalobcov v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení bola preukázaná. V súvislosti s použiteľnosťou prepisov odposluchov telekomunikačnej prevádzky žalobcu poukázali žalobcovia na § 88 ods. 5 Trestného poriadku Y. republiky, podľa ktorého pokiaľ sa pri odpočúvaní alebo zázname nezistili skutočnosti významné pre dané trestné konanie, je nutné záznamy predpísaným spôsobom zničiť. K zničeniu má dôjsť tak, aby bola znemožnená rekonštrukcia a identifikácia skutočností, ktoré záznam obsahoval. Je nepochybné, že skutky, ktoré boli žalobcom 1/, 2/ kladené za vinu v trestnom konaní v zmysle uznesenia o vznesení obvinenia neboli trestným činom, pre ktorý by bolo možné nariadiť odpočúvanie v zmysle § 88 ods. 1 Trestného poriadku, resp. použiť záznamy získané v inom trestnom konaní v zmysle § 88 ods. 4 Trestného poriadku. Rovnako toto neumožňovali ani ustanovenia vtedy platného Trestného poriadku na území A. republiky. Túto skutočnosť potvrdil i samotný oslobodzujúci rozsudok. Zároveň vychádzajúc z výpisov z trestných registrov je možné skonštatovať, že do dnešného dňa nebolo voči žalobcom vedené trestné stíhanie, ktoré by odôvodňovalo použitie záznamov telekomunikačnej prevádzky vyhotovených OČTK ČR v roku 2004, je tak zjavné, že akékoľvek vtedy vyhotovené záznamy by mali byť už dávno zničené v zmysle § 88 ods. 5 Trestného poriadku. Preto by sa záznamy telekomunikačnej prevádzky vôbec nemali nachádzať v predmetnom súdnom spise 7C/105/2011, resp. v pripojenom trestnom spise 2T/85/2005 a v prípade, že sa tam nachádzajú, jedná sa o nezákonný dôkaz. Tak odhliadnuc od uvedeného majú žalobcovia za to, že súd zjavne nesprávne vyložil obsah a použitie ustanovení čl. 16 ods. 2 a čl. 3 ods. 1 Civilného správneho poriadku (správne Civilného sporového poriadku - pozn. odvolacieho súdu) a rovnako tak ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 655/2004 v čase spôsobenia ujmy nezákonnými rozhodnutiami. Predmetom tohto súdneho konania nie je ochrana života živočíchov, ktorým hrozí vyhynutie a tak použitím nezákonného dôkazu nemôže dôjsť k poskytnutiu ochrany týmto živočíchom na úkor žalobcami tvrdých, resp. uplatnených práv. Ani uplatnením nárokov žalobcov, ktoré im vznikli z dôvodu porušenia základných práv a slobôd zo strany verejných orgánov A. republiky vydaním nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia a o väzbe, k ohrozeniu života týchto živočíchov nedošlo. Súd prvej inštancie tak nesprávne odôvodnil použitie nezákonného dôkazu v predmetnom konaní, keď ním aplikovaný test proporcionality, nie je aplikovateľný na predmetné konanie. Tento by, bez ohľadu na jeho výsledok, mohol byť použiteľný v rámci predchádzajúceho trestného konania, ak by takýto postup príslušné platné normy trestného práva pripúšťali. Podľa názoru žalobcov vykonanie záznamov telefonicko-komunikácie a ich následné protiprávne použitie a nezlikvidovanie bolo výrazným

nezákonným zásahom do základných práv a slobôd žalobcov a z toho dôvodu nemôže ani obstať prípadný test proporcionality, nakoľko neexistuje tak dôležitý verejný záujem, ktorý by odôvodňoval opätovný nezákonný zásah do základných práv a slobôd žalobcov, najmä keď účelom predmetného súdneho konania má byť práve poskytnutie náhrady za takéto nezákonné zásahy. Žalobcovia poukázali na rozsudok Okresného súdu Brezno, ktorým boli oslobodení spod obžaloby, lebo nebolo preukázané, že skutky, pre ktoré boli stíhané, sa stali. Na základe nesprávneho postupu súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí absolútne nerešpektuje a popiera závery uvedených rozhodnutí v trestnom konaní, keď de facto uvádza, že sa žalobcovia spáchania trestnej činnosti chceli dopustiť a túto aj plánovali. Súd prvej inštancie takto v podstate obchádza ústavnú zásadu prezumpcie neviny, ako aj zásadu ne bis in idem a nanovo sa snaží judikovať vinu žalobcov, i keď takéto oprávnenie prislúchalo len súdom v trestnom konaní. Ďalej žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie napriek záväznému právnomu názoru odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom rozhodnutí vôbec nezobral do úvahy a nevysporiadal sa s ďalšími dôkazmi, ktoré podávali informácie o osobách žalobcov ako aj následkoch nezákonného trestného stíhania a väzby na ich súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Takýmito dôkazmi sú jednak vlastné výpovede žalobcov, výpisy z registra trestov a informácie o ich povesti (získované tak pre potreby trestného konania, ako aj predmetného civilného konania), vykonané výsluchy svedkov M.. Z. Z., O. Z., M.. O. C. a B.. O. C. písomné prehlásenia rodičov a syna žalobcu 2/, písomné prehlásenia rodičov a družky žalobcu 1/, výpisy z obchodného registra spoločností Welstam, s. r. o. a Klatovské reality, s. r. o., prehľad tržieb a rabatov spoločnosti Welstam, s. r. o. a prehľad odvodených daní za obe spoločnosti za obdobie rokov 1993 - 2005. Z uvedených dôkazov je možné zistiť, že žalobcovia sú slušnými občanmi, ktorí neboli nikdy odsúdení za žiadny trestný čin a rovnako sa ani nikdy nedopustili žiadnych priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu. Vyplýva z nich ďalej, ako sa trestné stíhanie a väzba odzrkadlili na osobných životoch žalobcov 1/, 2/, najmä na zhoršení zdravotného a psychického stavu. Obaja žalobcovia trpeli depresiami aj so suicidálnymi myšlienkami, mali problémy s prijímaním stravy, spánkom. Boli donútení stiahnuť sa z verejných akcií a niekoľko rokov žiť skôr v ústraní, nakoľko ich naďalej prenasleduje poškodená povesť a dobré meno. Veľa ľudí na nich stále ukazuje ako na zločincov. Prišli aj o veľa priateľov. So žalobcom 2/ sa pod tlakom všetkých následkov trestného stíhania a väzby rozišla jeho dlhoročná priateľka. Uvedené dôkazy preukazujú dôsledky nezákonného trestného stíhania a väzby na ich spoločenské uplatnenie. Žalobca 1/ bol v dôsledku trestného stíhania a väzby nútený predať obe svoje firmy, nakoľko sa v dôsledku jeho väzby ako aj značnej medializácii celej veci začali od neho odvracať všetci obchodní partneri a tržby išli prudko dole. Rovnako nemalý negatívny dopad malo trestné stíhanie a väzba na postavenie žalobcu 2/ v jeho profesii, nakoľko ako staviteľ pre jednu z najväčších firiem v Y. republike je v jeho kompetencii riadiť jednotlivé zákazky a rokovať s projektantmi a investormi, ktorí rozhodujú o tom, ktorá firma danú zákazku dostane. Nezákonné stíhanie a väzba skoro úplne zničili jeho takmer 30-ročnú snahu o vybudovanie si potrebnej bezchybnej povesti a dobrého mena v danej profesijnej oblasti. Vzhľadom na všetky skutočnosti majú žalobcovia za to, že bolo dostatočne preukázané, že vždy boli bezúhonnými občanmi a že im bola nezákonným trestným stíhaním a nezákonnou väzbou spôsobená značná nemajetková ujma a je dôvodné, aby im súd priznal jej náhradu v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Záverom uviedli, že pokiaľ z niektorých dôkazov vyplynulo, že okrem im priamo spôsobenej ujmy bola spôsobená ujma i najbližším rodinným príslušníkom, tak táto len ďalej zosilnila ujmu, ktorá bola spôsobená priamo žalobcom. Už zo samotnej definície blízkej osoby v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka vyplýva, že blízkou osobou sú aj iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Takto to je aj v predmetnom prípade, keď aj ujmu, ktorú utrpeli blízki žalobcov následkom ich trestného stíhania a väzby, pociťujú ako vlastnú. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd postupom podľa § 388 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie; alternatívne žalobcovia navrhli zrušiť napádané výroky súdu prvej inštancie a vec vrátiť na ďalšie konanie.

7. Odvolanie žalobcov bolo doručené žalovanej dňa 29. 11. 2019 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

8. Odvolanie žalovanej bolo doručené žalobcom 1/, 2/ prostredníctvom ich právneho zástupcu dňa 25. 11. s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia prostredníctvom ich právneho zástupcu. Uviedli, že s odvolacou argumentáciou žalovanej sa nestotožňujú a odkazujú na podané odvolanie vo veci, v ktorom sa tomuto podrobnejšie venovali. K námietke žalovanej čo do základu nároku uviedli, že opakovane už žalobcovia poukazovali, že vy zmysle dostupnej konštantnej judikatúry rozhodujúcim meradlom

opodstatnenosti (zákonosti) začatia trestného stíhania a väzby je neskorší výsledok trestného konania. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba vychádzať z toho, že obvinený čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť vôbec začaté. Pokiaľ sa žalovaná snaží zdanlivé zavinenie väzby rozšíriť aj na „zavinenie si celého trestného stíhania“ je nutné poukázať na to, že zákon takýto liberačný dôvod zo zodpovednosti A. republiky za konanie jej orgánov verejnej moci nezakotvuje. Ustanovenie § 8 ods. 6 zákona taxatívne vymedzuje dôvody, kedy právo na náhradu škody nevznikne. Uznesenie o vznesení obvinenia je tak v prípade oslobodenia spod obžaloby nezákonným rozhodnutím vždy a poškodenému vždy prináleží náhrada škody a nemajetkovej ujmy z tohto titulu, bez skúmania akéhokoľvek zavinenia. K preukázaniu škody a jej výšky zvýraznili, že v prípade žalobcov sa jedná o skutočne vykonané úkony právnej služby, čo potvrdzuje samotný trestný spis, resp. potvrdenia o predvedení klienta ÚVV. Majú za to, že žiadny z vykonaných úkonov právnej služby nie je možné považovať za neúčelný, nakoľko všetky boli vyžiadané okolnosťami spočívajúcimi v priebehu trestného konania. Za zjavne zavádzajúce považujú žalobcovia úvahy žalovanej ohľadne nimi predložených ústrižkov poštovej poukážky a príjmových pokladničných dokladov, nakoľko tieto mali preukázať finančné prostriedky minuté vo väzbe a nie úhradu odmeny za právne služby v trestnom konaní, s výnimkou príjmového pokladničného dokladu zo dňa 08. 10. 2004. Je pochopiteľné, že disponovanie s finančnými prostriedkami žalobcov museli vykonať nimi poverené osoby, nakoľko tak nemohli urobiť žalobcovia sami, keďže sa v tom čase nachádzali nezákonne vo väzbe. Zvýraznili, že suma, ktorú reálne uhradili na svoju obhajobu v trestnom konaní, je podstatne vyššia ako výška náhrady, ktorú si mohli uplatniť a uplatnili v predmetnom konaní. De facto možno konštatovať, že súčasná právna úprava im bráni uplatniť si celú skutočnú výšku škody v časti trov konania, ktorá im z nezákonného trestného stíhania a väzby vznikla.

10. Vyjadrenie žalobcov k vyjadreniu žalovanej bolo doručené žalovanej na vedomie dňa 11. 12. 2019.

11. V dôsledku podaného odvolania žalobcov 1/, 2/, ako aj žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a po vykonanom odvolacom pojednávaní a zopakovaní dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalobcov 1/, 2/ a odvolaním žalovanej podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie. Odvolací súd tiež postupom podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti výroku I. rozsudku, ktorým bolo žalobe žalobcov čiastočne vyhovené, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

12. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

15. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

16. Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

17. Keďže v prejednávanej veci obaja žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu v odvolaní uviedli, že rozsudok súdu prvej inštancie napádajú odvolaním v celom rozsahu, t. j. vo všetkých jeho výrokoch, odvolaním napadli i výrok I. rozsudku, ktorým bolo žalobcovi 1/, ako aj žalobcovi 2/ priznané plnenie vo výške 890,- Eur, a teda v tejto časti vo vyššie uvedenom rozsahu bolo žalobe žalobcov vyhovené a súdom prvej inštancie rozhodnuté v ich prospech (žaloba bola vo zvyšku zamietnutá výrokom II.). Odvolací súd preto s poukazom na ust. § 359 CSP, podľa ktorého môže odvolanie podať len strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, odmietol odvolanie žalobcov smerujúce proti výroku I. rozsudku postupom podľa § 386, písm. b/ CSP, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou, keďže odvolaním napádaný výrok bol žalobe vyhovujúci, a teda nie v neprospech žalobcov 1/, 2/.

18. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci je predmetom prieskumnej a rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu v poradí druhý meritórny rozsudok vo veci o uplatnenom nároku na náhradu škody žalobcov 1/, 2/ a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom 1/, 2/ v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo v rozsahu jedného mesiaca vedené i väzobne v prípade oboch žalobcov a ktoré trestné stíhanie bolo skončené oslobodením spod obžaloby, ktorá kládla žalobcom za vinu spáchanie trestného činu pytliactva podľa § 181d ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, 3 písm. a/, 4 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona. Vzhľadom na oslobodenie spod obžaloby súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní odvolacím súdom, (resp. odvolanie prokurátora bolo zamietnuté), majú žalobcovia uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj uznesenie, ktorým boli žalobcovia 1/, 2/ vzatí do väzby za rozhodnutia nezákonné.

19. K uvedenému odvolací súd uvádza s poukazom na pomerne širokú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že napr. v uznesení NS SR sp. zn. 4Cdo/183/2009 bolo konštatované, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Taktiež v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 najvyšší súd uviedol, že ten, proti komu bolo stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrvala súdna prax i po prijatí zákona 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (teda bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

20. V dôsledku podaného odvolania oboch sporových strán, odvolací súd za účelom zopakovania dokazovania vykonal pojednávanie v prejednávanej veci dňa 14. 12. 2021 a to za účasti právneho zástupcu žalobcov 1/, 2/ a povereného zástupcu žalovanej a na uvedenom pojednávaní zopakoval dokazovanie čítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa na č. l. 20 až 32, ktoré predstavujú listinné dôkazy predložené žalobcami preukazujúce nárok na náhradu škody, pozostávajúce z poštových poukážok, ktorým boli žalobcom 1/ a 2/ zasielané finančné prostriedky v konkrétnej výške do ústavu na výkon väzby, faktúr dodávateľskej spoločnosti Welstam, s. r. o., preukazujúcu vzniknuté hotové náklady na dopravenie osobných vecí a tiež vrtuľníka do miesta bydliska žalobcu a faktúry právnych zástupcov žalobcov 1/, 2/ za poskytnuté právne služby.

21. Ďalej odvolací súd oboznámil novinové články a prepis zverejnených internetových diskusií na č. l. 83 až 149, prečítal úplný výpis z obchodného registra spoločnosti Welstam, s. r. o. a spoločnosti Klatovské reality, s. r. o. (č.l. 254 - 260 súdneho spisu); odvolací súd vykonal tiež dokazovanie čítaním prehľadu tržieb a rabatov spoločnosti Welstam, s. r. o. za roky 2001 až 2004 (č.l. 220 súdneho spisu) , oboznámil prehlásenie rodičov žalobcu 1/ J. K. (č.l. 344 spisu); čítaním vykonal dôkaz výpisu z registrov trestov fyzických osôb žalobcu 1/ a žalobcu 2/(č.l. 368 a 370 spisu) , prečítal faktúru za zapožičanie osobného automobilu (č. l. 390 a 392), oboznámil podstatný obsah už vykonaného dokazovania čítaním prepisov odposluchov, nachádzajúcich sa na č. l. 575 až 591 spisu, ktoré ako listinný dôkaz vykonal čítaním súd prvej inštancie, oboznámil protokol o vykonaní dôkazu dožiadaným súdom - výsluch B.. O. C., protokol o vykonaní dôkazu dožiadaným súdom - výsluch O. C., protokol o vykonaní dôkazu- výsluch svedka M.. Z. Z. mladšieho, pričom odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie uvedené dôkazy vykonal ich prečítaním, ktorá skutočnosť vyplýva z č. l. 684 až 696 spisu.

22. Žalobcovia 1/, 2/ podanou žalobou uplatňovali nárok na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s trestným konaním, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia vzniknutých v trestnom konaní na obhajobu žalobcov ako obvinených (neskôr obžalovaných), nárok na náhradu škody pozostávajúcej z nákladov spojených s prevozom osobných vecí žalobcov 1/, 2/, návštev žalobcov ich rodinnými príslušníkmi vo výkone väzby, nárok na náhradu škody, predstavujúcej spotrebované finančné prostriedky zaslané žalobcom do väzby a ďalších hotových výdavkov. Uplatnenou žalobou sa žalobcovia domáhali tiež priznania náhrady nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33.200,- Eur.

23. Pokiaľ sa týka uplatneného nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie žalobcom priznal sumu 890,27 Eur, resp. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur a rovnako žalovanej

uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu škody žalobu zamietol. Žalobcom priznaná suma 890,27 Eur podľa záverov súdu prvej inštancie predstavuje trovy právneho zastúpenia vzniknuté v trestnom konaní každému zo žalobcov, pričom súd prvej inštancie v tejto otázke vychádzal z trestného spisu Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T/85/2005, ktorý mal pre potreby rozhodnutia vo veci pripojený. Súd prvej inštancie uviedol, za ktoré konkrétne úkony právnej služby vyplývajúce z trestného spisu priznal žalobcom náhradu. V odôvodnení rozhodnutia, v odseku 60. odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie menovite a položkovito uviedol úkony právnej služby s určením dátumu ich vykonania a výškou odmeny advokáta, za ktoré žalobcovi 1/ náhradu takto vzniknutej škody priznal. Súd dôvodil, že i vzhľadom na námietku žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca 1/ nepreukázal rozsah uplatnenej náhrady škody, vyplývajúci z trov právneho zastúpenia, súd priznal žalobcovi 1/ náhradu za tie trovy právnej služby, ktoré vyplývajú z trestného spisu, spolu vo výške 890,27 Eur, ako v prípade žalobcu 1/, tak aj v prípade žalobcu 2/.

24. V podanom odvolaní žalovaná namietala, že v prejednávanej veci žalobcovia 1/, 2/ nepreukázali reálne vynaloženie takýchto nákladov, nepreukázali, že by trovy právneho zastúpenia žalobcovia zo svojho majetku skutočne uhradili. Uvedená argumentácia predstavuje jednu z odvolacích námietok žalovanej.

25. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že k uplatnenému nároku na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia, vzniknutých v súvislosti s trestným konaním, žalobcovia v konaní predkladali ako listinné dôkazy faktúry vystavené advokátskou kanceláriou, resp. advokátskymi kancelármi (AK Šmehlík, Křivánek a JUDr. Ján Gereg - advokát) a teda súdu predložili listinné dôkazy preukazujúce fakturovanie odmeny advokáta za úkony právnej služby. K úhrade fakturovaných služieb a vzniknutých trov právneho zastúpenia žalobcovia v konaní predložili dôkaz - prehlásenie JUDr. Jána Gerega, nachádzajúce sa na č. l. 534 spisu, ktorý dôkaz vykonal súd prvej inštancie konajúci vo veci a dokazovanie v tomto rozsahu zopakoval i odvolací súd prečítaním predmetného prehlásenia JUDr. Jána Gerega na odvolacom pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že JUDr. Ján Gereg, ako zástupca Advokátskej kancelárie Gereg a Messingerová, s. r. o., učinil prehlásenie o tom, že faktúry č. 2004/095 zo dňa 26. 10. 2004, č. 2005/182 zo dňa 30. 11. 2005, č. 2004/083 zo dňa 30. 09. 2004 a č. 2004/100 zo dňa 15. 11. 2004 boli vystavené advokátskou kanceláriou, resp. právnou predchodkyňou, kedy túto tvorilo združenie advokátov Gereg, Fischer, Gémeš. JUDr. Ján Gereg prehlásil, že uvedené faktúry boli vystavené a aj uhradené v plnej výške a riadne evidované v účtovníctve advokátskej kancelárie. Ďalej prehlasujúci advokát uviedol, že Z. Z. a J. K. boli klientmi vyššie uvedenej advokátskej kancelárie, pričom ich agendu v tom čase vybavoval Mgr. Matúš Gémeš. Ostatné, vzhľadom na odstup času, k veci uviesť nevedel. Uvedený listinný dôkaz predkladaný žalobcami má preukázať reálny vznik nákladov žalobcov, t. j. reálny úbytok na majetku žalobcov 1/ a 2/.

26. Podľa § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, sa uhrádza skutočná škoda. Žalobcovia ako skutočnú škodu uplatnili (okrem iných) trovy obhajoby v trestnom konaní. Zvoliť si obhajcu v trestnom konaní bolo nesporným právnym ako žalobcu 1/, tak aj žalobcu 2/, ktorí sami právnické vzdelanie nemajú. Keďže zákon č. 514/2003 Z.z. vo svojich ustanoveniach nedefinuje právny pojem „škoda“ je potrebné subsidiárne vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Vo všeobecnosti sa v rovine právnej teórie a praxe považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného, oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Za ušlý zisk a považuje ušlý majetkových prospech spočívajúci v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné (nebyť škodnej udalosti) dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí.

27. Žalobcovia v súdnej veci listinnými dôkazmi preukazovali predovšetkým vznik trov právneho zastúpenia, avšak v konaní nepredložili dôkaz preukazujúci realizovanú úhradu trov obhajoby. Uvedené mal v konaní preukazovať dôkaz - prehlásenie advokáta JUDr. Jána Gerega. Tento dôkaz však odvolací súd vyhodnotil obdobne ako súd prvej inštancie, s rovnakým záverom o tom, že uvedené nepreukazuje reálny vznik škody, reálny úbytok v majetkovej sfére žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/. Z uvedeného prehlásenia menovaného advokáta totiž nevyplýva kedy a predovšetkým kým boli ním uvádzané faktúry uhradené, či takúto úhradu učinil žalobca 1/ alebo žalobca 2/. Uvedeným prehlásením teda nie je

preukázaný úbytok v majetkovej sfére či už žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/, a teda žalobcovia 1/, 2/ neunesli bremeno dôkazu v otázke skutočného vzniku škody, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia, nakoľko žiadnym dôkazom nepreukázali zmenšenie majetku žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/ v dôsledku úhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Navyše, pri hodnotení objektívnosti prekladaného dôkazu nemožno opomenúť tú okolnosť, že advokátska kancelária Gereg- Fischer- Gémeš zastupovala žalobcov ako obvinených, neskôr obžalovaných v trestnom konaní a neskôr, po personálnych zmenách v advokátskej kancelárii háji záujmy žalobcov v predmetnom civilnom konaní advokátska kancelária JUDr. Matúša Gémeša (AK Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG) a teda jeden zo zastupujúcich advokátov vypovedá o okolnosti dôležitej pre rozhodnutie súdu o veci, pričom od spôsobu uvedenia tejto okolnosti závisí úspech jeho bývalých klientov v civilnom konaní, v ktorom žalobcom opätovne zastupuje jeden z právnych zástupcov pôvodnej advokátskej kancelárie. I odvolací súd v predkladanom dôkaze postráda záruku objektívnosti, predovšetkým je však podstatné konštatovať, že predmetným prehlásením advokáta vo vyššie uvedenom znení nie je preukázaný úbytok v majetkovej sfére či už žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/.

28. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní argumentujú: „Vzhľadom na odstup času nie je možné uplatnenú náhradu trov pôvodného konania v časti náhrady cestovných nákladov a náhrady straty času advokátov dokladovať inak ako predloženými faktúrami č. 2004/100, č. 2004/092, i keď táto vzhľadom na početnosť ďalších úkonov právnej služby vykonaných mimo sídla kancelárie obhajcov by bola podstatne vyššia“, odvolací súd uvádza, že okolnosť „odstupu času“ ako i argumentácia, že náhrada cestovných nákladov by bola vzhľadom na početnosť úkonom podstatne vyššia, je právne irelevantná, nakoľko je výsostne na rozhodnutí žalobcu (žalobcov), akého nároku a v akej výške sa bude žalobou domáhať a je zároveň jeho povinnosťou a zodpovednosťou za výsledok konania uniesť bremeno dôkazu, teda v konaní nielen tvrdiť, ale svoje tvrdenie i preukázať. Bolo tiež zodpovednosťou žalobcov uschovať si a disponovať dokladmi o úhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, pokiaľ sa ich náhrady mienili domáhať v konaní civilnom.

29. Je potrebné zdôrazniť, že je to žalobca, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu (vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodou) a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. To znamená, že existenciu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci (resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci) ako aj existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou musí preukázať žalobca.

30. V prejednávanvej veci žalobca 1/, 2/ nepreukázal vznik škody, spočívajúcej v úhrade trov právneho zastúpenia vzniknutých s trestným konaním, nakoľko žiadnym z predkladaných či označených dôkazov nepreukázal reálny úbytok v majetkovej sfére žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/. Z uvedených dôvodov odvolací súd pristúpil k zmene odvolaním napadnutého rozsudku v časti, ktorou súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 Eur, ako aj žalobcovi 2/ sumu 890,27 Eur titulom náhrady škody, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia a odvolací súd v tejto časti žalobu žalobcov zamietol z dôvodu nepreukázania uplatňovaného nároku.

31. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. V tejto súvislosti odvolací súd považuje zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie o takto uplatnenom nároku za vecne správne a postupom podľa § 387 ods. 2 CSP sa v tejto časti stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením a na neho v podrobnostiach poukazuje.

32. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v otázke posúdenia nároku na náhradu škody uplatnenej žalobcami v konaní v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na odvolacie dôvody uvedené žalobcami v ich odvolaní týkajúceho sa uplatneného nároku na náhradu škody, ktorý súd žalobcom nepriznal z dôvodu neunesenia bremena dôkazu v otázke vzniku škody (okrem trov právneho zastúpenia

vyplývajúcich z trestného spisu), odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcov v tejto otázke - nároku na náhradu škody nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcov dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku týkajúcich sa zamietnutia žaloby žalobcov v časti nároku na náhradu škody.

34. Nad rámec uvedeného odvolací súd, viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), k jednotlivým odvolacím námietkam, týkajúcim sa položiek nároku na náhradu škody uvádza, že žalobca 1/ ako aj žalobca 2/ uplatnili nárok na náhradu škody, vzniknutej spotrebovaním finančných prostriedkov v ústave na výkon väzby žalobcom 1/, ako aj žalobcom 2/, ktoré boli obom žalobcom jednotlivo do ústavu na výkon väzby zasielané rodinnými príslušníkmi alebo advokátskou kanceláriou. Odvolací súd uvádza, že z listinných dôkazov predložených žalobcami k uplatnenému nároku - konkrétne žalobcom 1/, z č. I. 23 spisu vyplýva, že poštovým poukazom odosielateľ - Advokátska kancelária Gereg, Fischer, Gémeš dňa 22. 09. 2004 zaslala adresátovi - J. K., nar. XX. XX. XXXX, do Ústavu na výkon väzby, Komenského 7, Banská Bystrica, sumu 5.000,- Sk. Uvedený listinný dôkaz preukazuje poukázanie finančných prostriedkov vo výške 5.000,- Sk menovanou advokátskou kanceláriou prijímateľovi J. K. do ústavu na výkon väzby, avšak nepreukazuje okolnosť vzniku škody na strane žalobcu 1/ J. K., nakoľko uvedený dôkaz nepreukazuje úbytok vo sfére majetku žalobcu 1/, naopak, preukazuje nárast majetku žalobcu 1/ o sumu 5.000,- Sk, pričom z uvedeného nie je zrejmé, akým spôsobom žalobca 1/ s finančnou hotovosťou naložil, či z tejto nejakej čiastky (v konkrétnej výške) v ústave na výkon väzby spotreboval a na aký účel. Žalobca uvedeným nepreukázal, že by mu počas výkonu väzby vznikli skutočné náklady napr. na nákup potravín, hygienických potrieb, či že by mu v súvislosti s výkonom väzby alebo vo výkone väzby vznikli akékoľvek reálne náklady (ktoré by uhradil zo sumy jemu poukázanej). Uvedený poštový poukaz tak nie je spôsobilý preukázať vznik škody na strane žalobcu 1/, nakoľko prijatie finančných prostriedkov žalobcom, hoc vo výkone väzby, nijakým spôsobom nepreukazuje zmenšenie majetkového stavu poškodeného, úbytok v jeho majetkovej sfére.

35. Rovnaký záver možno konštatovať i v súvislosti s listinným dôkazom, týkajúcim sa žalobcu 2/ Z. Z. (poštové poukázky, nachádzajúce sa na č. I. 24, 25 a 32). Z poštového poukazu, nachádzajúceho sa na č. I. 24, vyplýva, že adresátom, resp. prijímateľom sumy 5.000,- Sk je Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, nachádzajúci sa v Ústave na výkon väzby, Komenského 7, Banská Bystrica, odosielateľom je Z. Z., ktorý dňa 08. 10. 2004 poukázal Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, sumu 5.000,- Sk. Z listinného dôkazu na č. I. 25 vyplýva, že rovnakému adresátovi - Z. Z., nar. XX. XX. XXXX, bola poukázaná suma 5.000,- Sk odosielateľom - Advokátskou kanceláriou Gereg, Fischer, Gémeš, a to dňa 11. 10. 2004 a rovnaký odosielateľ - Advokátska kancelária Gereg, Fischer, Gémeš poukázal žalobcovi 2/ Z. Z. do ÚVV, Banská Bystrica, sumu 5.000,- Sk dňa 22. 09. 2004. I k uvedeným listinným dôkazom je potrebné prijať záver, že tieto preukazujú len prírastok v majetkovej sfére žalobcu Z. Z. trikrát po 5.000,- Sk, avšak nepreukazujú ďalšie ich vynaloženie, spotrebovanie týchto finančných prostriedkov v ÚVV, resp. v súvislosti s trestným konaním žalobcom 2/, a teda nie sú spôsobilé preukázať vznik škody na strane žalobcu 2/, zmenšenie majetku žalobcu 2/.

36. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní argumentovali poukazom na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/148/2015, v ktorom bolo uvedené, že „nemožno za situácie preukázania vynaloženia výdavkov žalobcom v čase výkonu väzby a v bezprostrednej súvislosti s pobytom v nej hypoteticky uvažovať o tom, či by tieto výdavky vynaložil žalobca na slobode“ v danom prípade sa nejedná o totožnú, či obdobnú situáciu, nakoľko v súdnej veci nebola naplnená premisa „preukázania vynaloženia výdavkov v čase výkonu väzby“, keďže žalobcovia obaja zhodne preukazovali listinnými dôkazmi „len“ prijatie finančných prostriedkov do výkonu väzby, teda zväčšenie majetku o uvedené sumy, avšak nepreukazovali ich čo i len čiastočné spotrebovanie, teda vynaloženie výdavkov resp. vznik nákladov. Z uvedených dôvodov bol správny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetnými listinnými dôkazmi žalobcovia 1/, 2/ vznik škody nepreukázali a preto bolo potrebné žalobu

v tejto časti uplatňovaného nároku na náhradu škody vzniknutej tvrdením spotrebovaním finančných prostriedkov ÚVV zamietnuť ako nedôvodnú.

37. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu škody vzniknutej vynaložením nákladov v súvislosti s ubytovaním v K. K. v hoteli L., z listinného dôkazu predloženého žalobcom 2/ na č. I. 22 spisu vyplýva, že ide o hotelový účet za ubytovanie navýšený o miestny poplatok, celkovo vo výške 1.842,- Sk Z. Z., bytom O., M. I. XXXX v K. K. v hoteli L. zo dňa 07. 10. 2004 do dňa 08. 10. 2004. Uvedený listinný dôkaz preukazuje, že sa ubytoval syn žalobcu (v čase, kedy sa žalobca 2/ nachádzal na území SR vo väzbe), ktorý bol v tom čase plnoletý a v prípade preukázania príčinnej súvislosti s vedeným trestným konaním, aktívne vecne legitimitovanou osobou na uplatnenie takéhoto nároku by bol plnoletý syn žalobcu 2/, ktorý uvedené náklady vynaložil a nie samotný žalobca 2/. Ani v tomto čiastkovom nároku na náhradu škody žalobca 2/ nepreukázal zmenšenie majetku žalobcu 2/ a i v tejto časti je potom žalobou uplatnený nárok žalobcu 2/ nedôvodný.

38. Pokiaľ sa týka hotových nákladov žalobcu 1/ vzniknutých v súvislosti s prepravou vrtuľníka, na ktorom sa žalobca na poľovačku dopravil, uvedené žalobca v konaní preukazuje faktúrou č. 3008004, podľa ktorej je dodávateľom spoločnosť Welstam, s. r. o. a odberateľom na strane druhej, konateľ totožnej spoločnosti J. K. - žalobca 1/. Z predmetnej faktúry vyplýva, že je dodávateľom vystavená dňa 11. 10. 2004 (teda v čase, keď sa žalobca 1/ nachádzal vo väzbe), pričom fakturované boli náklady spojené so „súkromnou cestou“. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že faktúra obsahujúca položky: „suchý“ prenájom vrtuľníka, letecký benzín, odbavenie, ubytovanie doprovodu, stravné, letecký benzín, osobné auto a „vydanie - letisko K. - Slovenská správa letísk“ na súkromné účely nijakým spôsobom nepreukazuje náklady účelne vzniknuté v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, nakoľko z predmetnej predloženej faktúry nie je zrejmé, kedy a kam sa mala „súkromná cesta“ žalobcu uskutočniť, v akom termíne a akú spojitosť má s trestným stíhaním. Len samotná skutočnosť, že žalobca sa na poľovačku v A. republike, kde bol následne zadržaný a vzatý do väzby, dopravil rovnako vrtuľníkom, nepostačuje k záveru o spoľahlivo preukázanej škode titulom nákladov na prepravu, keď vystavená faktúra označenú „súkromnú cestu“ žalobcu nijak bližšie neidentifikuje miestom, ani časom vykonanej súkromnej cesty. Okolnosť, že uvedená faktúra predstavuje náklady na prepravu vrtuľníka späť do ČR v čase výkonu väzby žalobcu 1/ vyplýva len z tvrdení žalobcu 1/, avšak nie je objektivizovaná hodnoverným dôkazom (nevyplyva ani zo samotnej faktúry). Uvedený dôkaz ani odvolací súd nevyhodnotil ako spôsobilý, jednoznačne a hodnoverne preukazujúci nárok na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, nakoľko žalobca 1/ súdu nepreukázal príčinnú súvislosť s jeho trestným stíhaním.

39. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie i v závere, že žalobcovia nepreukázali účelnosť a dôvodnosť nákladov žalobcov tvrdených v konaní vzniknutých v súvislosti s prepravou žalobcov a ich osobných vecí (taktiež motorového vozidla a vrtuľníka, ako už bolo uvedené vyššie) z územia A. republiky na územie Y. republiky, keď späť do svojej vlasti by obaja žalobcovia museli absolvovať i v prípade, že by neboli vzatí do väzby po vznesení obvinenia pre spáchanie konkrétnych trestných činov. Navyše žalobcami predložené listinné dôkazy mienené na podporu nároku na náhradu škody vzniknutej titulom cestovných nákladov pri preprave žalobcov, ich osobných vecí, či konateľa spoločnosti Welstam - p. Z. - faktúry vystavené dodávateľom - spoločnosťou s ručením obmedzeným žalobcu 1/ - Welstam s.r.o., v popise fakturovanej služby uvádzajú fakturovanie zapožičanie osobného automobilu na „súkromné účely“ v konkrétnych dňoch (č.l. 392 - 399), pričom z uvedených nevyplyva príčinná súvislosť s trestným stíhaním žalobcov 1/, 2/.

40. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd súhrnne konštatuje, že žalobcovia 1/, 2/ nárok uplatnený žalobou titulom náhrady škody nepreukázali, žaloba v tejto časti nebola dôvodná ani čiastočne, preto súd prvej inštancie rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom správne, keď vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. V tejto časti odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku v jeho výroku II., a s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsiahnutom vo výroku II., ako aj s jeho odôvodnením sa stotožňuje a podľa § 387 ods. 2 CSP naň odkazuje.

41. Podanou žalobou si žalobcovia 1/, 2/ uplatnili i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im vznikla v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré v rozsahu jedného mesiaca bolo vedené i väzobne, a to každý vo výške po 33.200,- Eur. Súdu prvej inštancie takto uplatnený nárok žalobcom nepriznal,

žalobu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcov posúdil podľa ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a žalobu zamietajúce rozhodnutie žalobu v tejto časti ťažiskovo založil predovšetkým na zistených osobných postojoch žalobcov 1/, 2/, k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a ich postojoch k normám upravujúcim ochranu prírody živočíchov a rastlín a k spoločenským hodnotám, vyplývajúcich z obsahu prepisov odposluchov telefonického prevádzky žalobcu 1, zachytávajúcich telefonický rozhovor so žalobcom 2/.

42. Pokiaľ ide o nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k trestnému stíhaniu, odvolací súd predovšetkým všeobecne uvádza, že osoba trestne stíhaná na základe nezákonného uznesenia orgánov činných v trestnom konaní má v zásade právo na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím. Trestné stíhanie (prípadne v rámci neho i výkon väzby) je vážnym zásahom do osobnej slobody človeka, má za následok ďalšie negatívne dopady na jeho osobný, rodinný, profesijný život a tiež spoločenské postavenie. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného, vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne demonštratívny výpočetom stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnúť, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie trestného stíhania, prípadne v rámci neho vykonanej väzby, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Trestné stíhanie, prípadne realizovaná väzba ako zabezpečovací inštitút, samé o sebe pre poškodeného znamenajú určitú i materiálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie takto vzniknutej ujmy. Samotné vedenie trestného stíhania či výkon väzby nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi, resp. žalobcom, automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a žalobca musí v konaní dostatočne spoľahlivo preukázať dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy a dostatočne spoľahlivo preukázať vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s trestným stíhaním či vykonanou väzbou vzniknúť a svoje tvrdenia v tomto smere dostatočne podložiť dôkazmi. Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17 uvádza, že popri žalobách o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči štátu sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva.

43. V prejednávanej veci si ako žalobca 1/, tak aj žalobca 2/ uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.200,- Eur, tvrdiac, že pokiaľ voči nim nebolo vznesené obvinenie vo vyššie uvedenej trestnej veci, viedli riadny a bezúhonný život tak v súkromí, ako aj v pracovnej oblasti - žalobca 1/, ako podnikateľ - a celé trestné konanie vedené proti žalobcom ako i vykonanie väzby im spôsobilo značnú ujmu, ktorá sa prejavila v ich súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení a výrazným spôsobom negatívne ovplyvnila vnímanie ich osôb ostatnou spoločnosťou. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že žalobcovia v žalobe zvyrazňovali, že boli váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností a vedenie trestného stíhania ako i vzatie do väzby malo mimoriadne negatívny vplyv a dopad na ich postavenie a otriaslo ich dobrou povestou, čo malo v konečnom dôsledku

za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov ako aj značného podielu existujúcich a potencionálnych klientov. Žalobcovia tak v podanej žalobe tvrdili vážny a intenzívny zásah trestného stíhania ako i vykonanej väzby do ich súkromného, pracovného, rodinného života ako i dobrého mena a povesti, pričom súdu popisovali i ujmu v podobe vlastných prežitých útrap z vykonanej väzby ako i trestného konania, ako takého, ako i negatívne dopady na rodinné vzťahy.

44. V konaní pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní bolo vykonané dokazovanie výpoveďami navrhnutých svedkov - rodinných príslušníkov žalobcov, osôb, s ktorými žalobcovia spolupracovali, ktorí žalobcov poznali v ich pracovnom či osobnom živote, ktorí svedkovia boli spôsobilí popísať možné zmeny a negatívne dopady trestného stíhania a vykonanej väzby na životy žalobcov 1/, 2/. Je nutné uviesť, že výpovede osôb blízkych (rodičov žalobcu 1/, partnerky žalobcu 1/, syna žalobcu 2/, spolupracovníkov žalobcu 1/) vyznievali priaznivo, pozitívne hodnotiac ako osobu žalobcu 1/, tak aj žalobcu 2/, ako osoby riadne žijúce a pracujúce, vedúce bezúhonný súkromný i pracovný život, pričom rodinní príslušníci žalobcov zhodne popisali citeľný negatívny dopad trestného stíhania na samotných žalobcov vo všetkých oblastiach, ako i dopad na samotných svedkov a ich spoločný rodinný život.

45. Na strane druhej zo spisu vyplýva i verejná diskusia k osobe žalobcu 1/, vedená na internetovom fóre, z ktorej vyplýva, že žalobca 1/ nepožíval celkom nepoškvrnenú povesť, tak ako súdu uvádzal. Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise je zistiteľné, že viacero zapojených diskutujúcich autorov príspevkov na internetových diskusiách k zverejneným článkom o údajnom pytlactve žalobcov a ich zadržaní slovenskou políciou, prezentovalo záver, že žalobcovia majú za to, že „za peniaze im môže byť tolerované akékoľvek správanie“.

46. Súd prvej inštancie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, predovšetkým vyhodnotiac postoje oboch žalobcov k hodnotám chráneným zákonom, vyplývajúcim z obsahu ich vzájomnej komunikácie zachytenej odposluchmi telefonической prevádzky žalobcu 1/.

47. Uvedené prepisy odposluchov telefonической prevádzky žalobcu 1/ slovenské súdy konajúce v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Brezno pod sp. zn. 2T/85/2005 nepovažovali za procesne prípustný, či použiteľný dôkazný materiál, vzhľadom na skutočnosť, že povolenie nebolo vydané súdom Slovenskej republiky a záznamy sa týkajú inej trestnej činnosti, ktorá sa mala stať v E. republike, a preto súd prvej inštancie v trestnom konaní konkrétne konštatoval, že uvedené záznamy odpočúvania telefonických prevádzok nie sú získané zákonným spôsobom. Tento záver potvrdil vo svojom uznesení i konajúci Krajský súd v Banskej Bystrici, konajúci ako súd odvolací vo veci sp. zn. sp. zn. 2To/125/08, keď v uznesení č. k. 2To/125/08 zo dňa 22. 05. 2008 konštatoval, že je zrejmé, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre postup, aby v zmysle zákona bolo možné vychádzať z telefonických odposluchov, ktoré sú vo veci pripojené s trestným oznámením Krajského štátneho zastupiteľstva.

48. Súd prvej inštancie však uvedené záznamy vykonaných odposluchov telefonической prevádzky žalobcu 1/ v predmetnom občianskom súdnom konaní pripustil ako dôkaz, tento v konaní vykonal čítaním zachytenej telefonической komunikácie medzi žalobcom 1/ a 2/ a použitie predmetného dôkazu záznamov odposluchov telefonической prevádzky žalobcu 1/ zdôvodnil aplikáciou Článku 16 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd pri prejednávaní a rozhodovaní vecí nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením článku 3 ods. 1 CSP.

49. Podľa článku 3 ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

50. V článku 16 odsek 1 je upravený princíp legality ako východisko aplikácie a interpretácie práva. V odseku 2 je obsiahnutá výnimka z princípu legality, oblasti vykonávania a hodnotenia dôkazov. Princíp legality je kľúčový ústavnoprávny princíp, na ktorom je založené celé civilné sporové konanie, pričom zásada zákonnosti (legality) sa premieta i v štádiu dokazovania. Civilný sporový poriadok v oblasti dokazovania prioritizuje princíp zákonnosti, avšak ani uplatňovanie tohto princípu nie je absolútne a bez výnimky. Primárne platí v civilnom procese pravidlo, podľa ktorého sa nezákonné dôkazy, resp. dôkazy získané v rozpore s objektívnym právom považujú za neúčinné. Procesnoprávnym

dôsledkom predloženia nezákonného dôkazu je skutočnosť, že súd pri prejednávaní a rozhodovaní vecí nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom. Procesná úprava však pripúšťa v istých prípadoch výnimku z princípu, resp. zásady legality. Táto výnimka prichádza do úvahy v tom prípade, ak vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením článku 3 ods. 1 CSP, t. j. ústavno-konformným výkladom práva. V tejto súvislosti je nutné poukázať na prelomové rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, z ktorého vychádza aj koncept mimoriadnej prípustnosti nezákonne získaných dôkazov v Civilnom sporovom poriadku založený na teste proporcionality, ktorý patrí k štandardným právnym nástrojom tak európskych ústavných súdov, ako aj medzinárodných súdov pri posudzovaní konfliktu ustanovenia právneho poriadku, sledujúceho ochranu ústavne zaručeného práva s iným základným právom alebo slobodou. Ústavný súd ČR v Náleze II. ÚS 1774/14 judikoval: „Základným kritériom, ktoré má viesť k rozhodnutiu o použiteľnosti či nepoužiteľnosti záznamu rozhovoru zaznamenaného súkromnou osobou bez vedomia nahrávanej osoby ako dôkazu v príslušnom konaní je poverenie chránených práv a záujmov, ktoré sa v tejto súkromnej sfére stretávajú a kde sa štát stáva arbitrom rozhodujúcim o tom, ktorý z týchto záujmov bude v danom konkrétnom strete prevažujúci, pričom hodnotenie použiteľnosti či nepoužiteľnosti takto zadovážených informácií sa bude vykonávať podľa procesných noriem, ktoré však vymedzujú pravidlá preto, ako zistiť náležitým spôsobom skutkový stav a nájsť „materiálne“ právo, teda rozhodnúť o vlastnom predmete sporu. Stret záujmu na ochrane osobnosti toho, koho prejav je bez jeho súhlasu zaznamenávaný, so záujmom na ochrane toho, kto tento prejav zachytáva a neskôr použije, nemožno však riešiť vo všeobecnej rovine. Ústavný súd sa stavia proti nekalým praktikám vzájomného elektronického sledovania a skrytého nahrávania pri súkromných a profesionálnych rokovaníach, ktoré sú spravidla nielen v rozpore s právom, ale hodnotené po stránke sociálno-etickej, rozširujúc v spoločnosti atmosféru podozrievavosti, strachu, neistoty a nedôvery. Úplne odlišne však treba posudzovať prípady, keď je tajné vyhotovenie audiozáznamu, rozhovoru súčasťou obrany obete trestného činu proti páchatelovi alebo ak ide o spôsob dosiahnutia právnej ochrany pre výrazne slabšiu stranu významného občianskoprávneho sporu a najmä pracovnoprávneho sporu. Zásah do práva na súkromie osoby, ktorej hovorený prejav je zaznamenávaný, je tu plne ospravedlniteľný záujmom na ochrane slabšej strany právneho vzťahu, ktorej hrozí závažná ujma (vrátane napr. straty zamestnania). Zadováženie jediného alebo kľúčového dôkazu touto cestou je analogické ku konaniu za podmienok krajnej núdze, či dovolenej svojpomoci“.

51. Ustanovenie článku 16 ods. 2 CSP je nevyhnutné vykladať a aplikovať systematicky v spojení s ustanovením článku 3 ods. 1 CSP, ktoré normuje, že každé ustanovenie CSP je potrebné vykladať ústavokomformne a eurokomformne rešpektujúc judikatúru ESĽP a Súdneho dvora EÚ, t. j. v súlade s Ústavou SR, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Vo výnimočných prípadoch je odôvodnený a ústavne ospravedlniteľný postup mimo rámca princípu legality, ktorý má svoj aplikačnoprávny základ v takzvanom teste proporcionality vzájomne kolidujúcich ústavných práv. Súd môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany ústavokomformne posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva. Ak súd napríklad vezme do úvahy záznam zvuku na to určenými elektronickými prostriedkami, ktoré boli získané bez súhlasu osoby, ktorej prejavy boli takto zachytené, musí to odôvodniť tým, že právo na ochranu osobnosti tohto subjektu je v konkrétnom prípade proporčne slabšie, oproti tomu ústavnému právu, ktorého porušenie sa má takto získaným prostriedkom preukázať. Faktory, ktoré posúdi súd pri posudzovaní prípustnosti nezákonných dôkazov prostredníctvom testu proporcionality spočívajúceho v pomerovaní práva, ktoré bolo poškodené pri získaní dôkazu a práva, ktoré bude poškodené, resp. nebude naplnené pre prípad nevykonania nezákonného dôkazného prostriedku, sú v režime Civilného sporového poriadku ponechané na voľnom avšak ústavokomformnom uvážení súdu ktorý vychádza z osobitosti jednotlivých prípadov, keď napr. súd vyvažuje tieto práva podľa závažnosti ujmy, ktorá vznikne jednotlivéj strane procesu, podľa toho, ochrana ktorého záujmu v danom prípade prevažuje z hľadiska spravodlivosti, verejného záujmu a pod.. Nevyhnutnosť použitia testu proporcionality však nie je daná vždy. Je potrebné rozlišovať, či predmetom nezákonného dôkazu je zdokumentovanie protiprávneho konania, alebo konania, ktoré nevykazuje prvky protiprávnosti. Test proporcionality nebude potrebné vykonať vo všetkých prípadoch, a preto je potrebné vykladať článok 16 ods. 2 v spojení s článkom 3 ods. 1 CSP reštriktívne s prihliadnutím na súkromnoprávne princípy a racionálnu argumentáciu. V prípade, že dochádza k zachyteniu protiprávneho konania na zvukový záznam, je potrebné aplikovať zásadu, že z bezprávia nevzniká právo. To znamená, že ak niekto koná protiprávne, nevzniká mu právo udeliť súhlas na

vyhotovenie a použitie tohto záznamu na účely súdneho konania, čoho dôsledkom je skutočnosť, že dôkaz sa poukazuje za zákonný. V takom prípade je z povahy veci vylúčený test proporcionality, pretože právo protistrany, ktoré sa má vyvažovať, neexistuje. S cieľom preukázania protiprávnej činnosti by malo byť v záujme veci a dosiahnutia rozumnej spravodlivosti akceptovateľné a právo tolerované jej zdokumentovanie aj takýmto spôsobom, ktorý nemusí byť nevyhnutne súladný so zákonom, a to za podmienky, že nedochádza k závažnému zásahu do práv tretej osoby, resp. proti jej vôli. Ak ale túto informáciu poskytne dotknutá osoba dobrovoľne a slobodne (hoci neuvedomujúc si, že jej prejav je zaznamenávaný), nie je dôvod nepripustiť zvukový záznam obsahujúci túto protiprávnu informáciu. Ak použitie zvukového záznamu, resp. nezákonne získaného dôkazu sleduje legitímny cieľ (preukázanie porušeného práva v súdnom konaní), tak nie je rozumný dôvod pre odmietnutie vykonania tohto dôkazu v civilnom procese. Za účelom hľadania pravdy v súdnom konaní by mal byť záujem na zistení skutkového stavu povýšený nad ochranu osobnosti druhej strany konania. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že takýto nezákonný dôkaz slúži na zdokumentovanie nezákonného konania druhej strany, ktoré porušuje práva alebo ohrozuje práva žalobcu. Taktiež by sa mala zohľadňovať zásada, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Zistenie skutkového stavu v súdnom konaní na preukázanie nároku na jednej strane, ako aj ochrana nezákonným dôkazom porušeného práva na druhej strane sú teda limitované intenzitou a silou záujmu na ochrane toho-ktorého práva prostredníctvom ich ústavnoprávneho vyvažovania. Nepripustenie dôkazu (napr. audionahrávky rozhovoru, ktorý je spôsobilý ovplyvniť významné skutkové zistenia nedôvodným uprednostnením práva na ochranu osobnosti nahrávanej osoby pred právom na spravodlivý proces, ktorým sa má ukázať „silnejšie“ právo, nemožno považovať za ústavnokonformný procesný postu. Test proporcionality je teda kľúčovým právnym nástrojom pre posúdenie, či určitý nezákonný, resp. nezákonne získaný dôkaz bude procesne prípustný, a to aj na úkor porušenia práva protistrany. Zásah do práva protistrany spočívajúci v získaní nezákonného dôkazu musí byť primeraný s prihliadnutím na povahu práva, na ochranu ktorého má nezákonný dôkaz slúžiť vo vzťahu k právu, to ktorého sa získaním a použitím nezákonného dôkazu zasahuje. Prostredníctvom testu proporcionality dochádza k pomerovaniu alebo vyvažovaniu dvoch kolidujúcich práv, pričom výsledkom tohto testu je vždy uprednostnenie jedného z týchto práv na úkor druhého práva v závislosti od posúdenia primeranosti zásahu. Posudzovanie vhodnosti spočíva v skúmaní otázky, či je daný dôkaz skutočne vhodný na zistenie skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania. Ide o posúdenie, či získaním nezákonného dôkazu bol sledovaný legitímny cieľ, týmto legitímnym cieľom musí byť preukázanie takých skutkových okolností prípadu, od ktorých závisí úspech v spore, t. j. poskytnutie súdnej ochrany ohrozenému, alebo porušenému právu. Mimoriadne dôležitým kritériom je kritérium primeranosti, v rámci ktorého sa posudzuje závažnosť a intenzita zásahu, ako aj to, či miera zásahu do práva je primeraná cieľu, ktorý sa má nezákonným dôkazom dosiahnuť. V podstate ide o skúmanie otázky, či je v okolnostiach daného prípadu vyšší (silnejší) záujem na unesení dôkazného bremena, t. j. záujem na úspechu v spore ako záujem na ochrane práva porušeného nezákonne získaným dôkazom. To, ktorý záujem je silnejší, bude determinované i tým, na ochranu akého práva sa má nezákonný dôkaz použiť, teda porušenie akého práva sa má nezákonným dôkazom preukázať, a či záujem na ochrane tohto práva prevyšuje nad záujmom porušeného práva.

52. Súd prvej inštancie po vykonaní a vlastnom vyhodnotení testu proporcionality, prepisy odposluchov telefonickkej prevádzky žalobcu, vyhodnotené pre účely trestného konania ako nezákonné, ako dôkaz v Civilnom súdnom konaní pripustil, uvedený dôkaz vykonal a na takto vykonaný dôkaz pri rozhodovaní o veci samej v podstatnej miere prihliadol.

53. Odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie v rámci dokazovania, ako aj záverov súdu prvej inštancie prijatých v otázke prípustnosti dôkazu stotožňuje a záver súdu prvej inštancie považuje za správny a súladný so zákonom. V tejto súvislosti je pre úplnosť a kontext všetkých skutkových okolností nutné uviesť, že žalobcom bolo vznesené obvinenie za trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona, pričom následne okresný prokurátor v K. podal na žalobcov 1/, 2/ ako obžalovaných obžalobu pre pokračujúci trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1, 2 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona a pre pokračujúci trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b/, 3 písm. a/, 4 písm. c/ Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona. O podanej obžalobe rozhodol Okresný súd v Brezne tak, že súd obžalovaných podľa § 226 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo objektívne preukázané, že by sa obžalovaní dopustili trestnej činnosti tak, ako im to bolo kladené v obžalobe za vinu. V uvedenom

trestnom konaní ako dôkaz nemohli byť použité prepisy odposluchov telefonickej prevádzky žalobcu 1/, nakoľko trestné súdny konajúce v oboch inštanciách dospeli k záveru, že tieto nemôže slúžiť za dôkazný materiál, nakoľko povolenie nebolo vydané súdom Slovenskej republiky, záznamy, ktoré sa nachádzajú v spise, sa týkajú inej trestnej činnosti, ktorá sa mala konať v Y. republike, a preto uvedené nie sú získané zákonným spôsobom. Bez prihliadnutia na uvedený dôkazný materiál a na základe ostatného zisteného skutkového stavu a dôkaznej situácie v trestnom konaní boli obžalovaní spod obžaloby oslobodení; civilný súd však na uvedený dôkaz trestným súdom vyhodnotený ako získaný v rozpore so slovenskými právnymi predpismi, prihliadol z dôvodu, že z uvedeného je možný a zistiteľný postoj žalobcov 1/, 2/ k činnosti, ktorá sa im podľa obžaloby kládla za vinu, je z neho zistiteľný postoj žalobcov 1/, 2/ k dodržiavaniu zákonov a iných právnych noriem Slovenskej republiky a i na základe takéhoto dôkazu sa možno priblížiť k pravdivému obrazu o skutočnom skutkovom stave a o dôvode pre začatie trestného stíhania žalobcov. V Civilnom sporovom konaní za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, prípadne uplatniac výnimku aplikujúc článok 16 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku. V súdnej veci oboznámenie sa s obsahom odposluchov, ktoré boli vyhodnotené ako nezákonne získaný dôkaz pre potreby trestného stíhania, bolo dôvodné a rozhodujúce pre zistenie, či vznesenie obvinenia a neskoršie postavenie žalobcov pred súd, ako obžalovaných, na základe obžaloby bolo založené na dostatočne zistenom skutkovom základe, t. j. na zistenom konaní obžalovaných dôvodne zakladajúcom podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo naopak, či je potrebné dospieť k záveru, že vznesenie obvinenia žalobcom 1/, 2/ a ich trestné stíhanie bolo od počiatku nedôvodné, celkom bez zákonného podkladu, či bolo zjavným excesom orgánov činným v trestnom konaní a či žalobcovia tak boli bez akéhokoľvek dôvodu a bez vlastného zavinenia, či pričinenia, nezákonne trestne stíhaní. Testom proporcionality i odvolací súd vyhodnotil, že proti sebe stojí právo žalobcov 1/, 2/ na ochranu osobnosti (súkromia) a na strane druhej, odvolací súd identifikoval právo a zároveň záujem žalovanej Slovenskej republiky na dodržiavaní zákonov a všetkých právnych noriem, ktoré sú všeobecne záväzné, teda záväzné nielen pre občanov Slovenskej republiky ale všetky osoby, ktoré sa na území Slovenskej republiky nachádzajú, teda i občanov iného štátu, ako sú v danom prípade žalobcovia 1/, 2/. Záujem žalovanej na dodržiavaní zákonov a ostatných právnych noriem, a teda i noriem trestného práva, sa v danom prípade zhoduje s verejným záujmom na tom, aby normy správania sa celospoločenskou záväznosťou boli dodržiavané a neboli porušované. V danom prípade tak súd vyhodnotil právo (záujem) žalovanej Slovenskej republiky na dodržiavaní zákonov a udržaní verejného poriadku ako silnejší, než právo žalobcov na ochranu ich súkromia a ochranu osobnosti v zmysle § 11 a § 12 Občianskeho zákonníka, kedy práve z takto nezákonne získaného dôkazu z hľadiska procesnej prípustnosti pre účely trestného konania, je zistiteľný postoj žalobcov k dodržiavaniu slovenských právnych noriem, konkrétne k dodržiavaniu slovenskej trestnoprávnej normy - Trestného zákona v jeho osobitnej časti, ktorou sú chránené rastliny a živočíchy a výkon práva poľovníctva a je zistiteľný postoj žalobcov k hodnotám, ktoré sú v Slovenskej republike chránené zákonom.

54. Odvolací súd rovnako dospel k záveru, že obsah prepisov odposluchov telefonickej prevádzky žalobcu 1/ napĺňa premisu, že vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením článku III. ods. 1 základných princípov Civilného sporového poriadku, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú týmto zákonom chránené. Z odposluchov záznamov telefonickej prevádzky, je totižto zistiteľné, že žalobcovia mali v úmysle porušiť trestnoprávnu normu právneho poriadku Slovenskej republiky a na takéto konanie sa aktívne pripravovali. Z dôkazu procesne neprípustného pre účely trestného konania, ktorý bol civilným súdom (súdom prvej inštancie) v rámci dokazovania vykonaný čítaním vyplynulo, že obaja žalobcovia vedeli, že na územie B. republiky idú vykonávať protiprávnu činnosť („Jak pak včera? Trefil si? -Ne, nevidel jsem ho. Dneska ráno jsem tam byl lovit. -A nic? -Slyšel jsem ho a když jsme se k němu plazili, tak začalo mrholit a on přestal, vole. Houby. -A je to v prdeli, já sem vole letěl na A. a zpátky kvůli jednomu ptákoví, zbytečně. Já myslel, že se poseru. -No, tak tady je chráněnej. Tak kde jinde ho vezmeš. - Na A. je taky chráněnej. Tady není a na A. je. -Tady je. -No, je, je tam vysazenej, vole. Nejsou tu takoví kohouti. Tam na A., tam je původní, ten je obrovskej, to je ten karpatskej. To je strašný, to je velký jak srnec, ten pták.“).

55. Obaja žalobcovia vedeli, že konanie, ku ktorému smerovali a na ktoré vopred pripravovali, je trestným činom, nakoľko z obsahu rozhovoru medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ je zrejmá i vedomosť žalobcov o tom, že predmetný druh živočícha je zákonom chránený i na území Y. republiky i na území A. republiky. Obaja žalobcovia sa dohovárali a s časovým predstihom sa pripravovali na zamýšľaný odstrel vzácneho druhu vtáka, ktorý je ako na území A. republiky, tak aj na území Y. republiky vzácny, je pred vyhnutím a z tohto dôvodu je jeho lov zákonom zakázaný. I napriek uvedenému sa žalobcovia pripravovali porušiť

zákon a vzácný druh vtáka odloviť, len za účelom vlastného potešenia a zisku trofeje. Žalobcovia sa dohadovali o najlepšom spôsobe usmrtenia zákonom chráneného živočícha, o jeho ukrytí pri prevoze cez štátnu hranicu, ako i následnej preparácii pre uchovanie trofeje, ktorá by do budúcnosti svedčila o takomto „poľovníckom počine“ žalobcov („Víš co, ale aby vás, až to povezeš zpátky. -To není problém, to já budú mít v tašce s hadrama, takže bude vidět úplný hovno.“) (...“To víš, že dáš jednu ránu. Víc jich nedáš, to ani nestihneš. To když vyhlítne. Mám tady dva, mám tady šest celých dva.“ „Jinak se to střílí perfektně. Jáj sem ho střílel baterkou na 50 metrů. Se převrátil jako kačer. Jo, když bude, uvidíš, on vezme malou i to. Když bude pěkně sedět a budeš ho videt a budete nad ním, já nevím, tak dvacet metrů, tak ho trefíš malorážkou přesně prostředku tělíčka. Musíš vypracovat to jako. A když si nebudeš jistej a bude se ti klepat ruka, když ho trefíš blbě, tak on ulítne a už ho nikdy nenajde. Chcípne, je v prdeli. Už tam nejsou. Tak ho radši přetáhni brokama normálně. Sichr je sichr. Jo? -Dobry. -To je hovado, to má sedm kilo, vole, to není tetřívka, rozumíš.“).

56. Pokiaľ teda žalobcovia sa vopred uváženu pohnútkou pripravovali na konanie, ktoré je zákonom iného štátu zakázané, za účelom plánovaného odlovenia chráneného živočícha vstúpili na územie A. republiky, o trestnoprávných následkoch takéhoto konania vedeli, boli s ním uzrozumení a napriek uvedenému chceli, aby následok v podobe porušenia trestnoprávnej normy nastal, potom takého konanie nesvedčí bezchybnému charakteru a bezúhonnosti a dobrému menu, na ktoré sa v civilnom konaní odvolávali. Zároveň z vykonaného dôkazu, ktorý nebol procesne prípustný len pre účely trestného konania, vyplynulo, že žalobcovia sa aktívne pripravovali konať bezprávie. A ako už bolo konštatované vyššie, z bezprávia nevzniká právo. Pokiaľ sa žalobcovia plánujú pripravovali na porušenie trestnoprávnej normy, museli rátať i s prípadným postihom, resp. následkami takého svojho konania v podobe možného trestného stíhania. Za takto zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že je krajne nespravodlivé a v rozpore s hodnotami, ktoré sú právnymi normami Slovenskej republiky chránené, aby bola žalobcom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za konanie žalobcov, ktoré v trestnom konaní preukázané nebolo a pre ktoré boli žalobcovia z dôvodu dôkaznej núdze spod obžaloby oslobodení.

57. Odvolací súd pre úplnosť k dobrému menu, dobrej povesti žalobcov 1/, 2/ a spoločenskému uznaniu žalobcov 1/, 2/ poukazuje tiež na skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov predložených samotnými žalobcami, keď k verejnej diskusii k článku: „Q. zatkli dva J. lovce tetřevů“ zverejnenom na portáli www.novinky.cz, kde je zistiteľný negatívny postoj diskutujúcich jednak ku konaniu žalobcov, ktoré im bolo kladené za vinu, ale taktiež negatívny postoj a vnímanie samotných osôb žalobcov, o ktorých už diskutujúci evidentne mali vytvorenú mienku z času predchádzajúceho trestnému stíhaniu: „Asi pro ně bude překvapení, že si za své poctivě vydělané peníze nemůžou dovolit všechno. V E. zatím žádné problémy neměli, za peníze jim prošlo úplně všechno. Závídím A. lidi, kteří se nedají koupit a chrání si svoji přírodu. Tady sem se s takovými bohužel nesetkal.“

58. Obsahom spisového materiálu v rámci dôkazov predkladaných žalobcami je i citácia vyjadrenia hovorkyne policajného zboru Y. republiky. V obsahu článku „A. zatkli dva O. lovce tetřevů“ predloženom žalobcami je o. i. uvedené: „V rámci akce byli provedeny domovní prohlídky firmy a advokátní kanceláře. Při nich byli zajištěny mimo jiné kožešiny medvědů v jednom případě medvěděte, rysa, lebky medvědů, vycpané exempláře tetřeva hlušce a tetřívka obecného. Pachatelé pravděpodobně pytláčili i na území Y. republiky, kde měli nelegálně lovit dravce a labutě.“ „Také byly zajištěny policejní uniformy, masky na obličej, zbraně a nedovolené vojenské střelivo,“ sdělila policejní mluvčí Lucie Uhlířová. U. podnikateľ vlastnil přes 60 zbraní, ve firemním vozidle měl nelegálně namontované výstražné světelné a zvukové zařízení. „Oba podnikatelé zneužívali i symbolů Policie O., a to zejména při řízení vozidel,“ dodala Uhlířová.“

59. I z uvedeného je zrejmy dešpekt žalobcov 1/, 2/ nielen k právnym normám Slovenskej republiky, ale tiež k právnym normám Y. republiky, keď hovorcem policajného zboru Y. republiky, ako zástupcu orgánu resp. zložky výkonnej moci, bolo k osobe žalobcov objektívne konštatované, že obaja zneužívali symboly polície Českej republiky, najmä pri vedení motorových vozidiel.

60. Je tak možno uzavrieť, že výsledok pripravovaného konania žalobcov 1/, 2/, ktoré im však v trestnom konaní preukázané nebolo, v podobe trestného stíhania, nebolo takým zásahom štátu do práv a právom chránených záujmov žalobcov 1/, 2/, za ktoré by žalobcom 1/, 2/ prináležala náhrada nemajetkovej ujmy.

Preto odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcov o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním a vykonanou väzbou zamietol.

61. Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd otázku nároku na náhradu majetkovej škody posúdil odlišne, než učinil súd prvej inštancie odvolací súd postupom podľa ust. § 388 Civilného sporového poriadku zmenil odvolaním napadnutý rozsudok a po zopakovaní dokazovania o žalobe žalobcov sám rozhodol tak, že túto v celom rozsahu zamietol.

62. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

63. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

64. Keďže odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol, rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania, keď vyhodnotil celkový procesný úspech žalovanej v konaní. Žalobcovia neboli v konaní procesne úspešní ani sčasti, keď odvolací súd žalobu žalobcov zamietol v celom rozsahu, po tom, čo v rámci konania pred súdom prvej inštancie boli žalobcovia úspešní len v nepatrnej časti žalobou uplatňovaného nároku. Celkový procesný úspech v konaní tak prináleží v celom rozsahu žalovanej, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného ako i odvolacieho konania voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania s žalobcovia povinní každý zvlášť zaplatiť žalovanej v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

65. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

66. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).